

R 175.

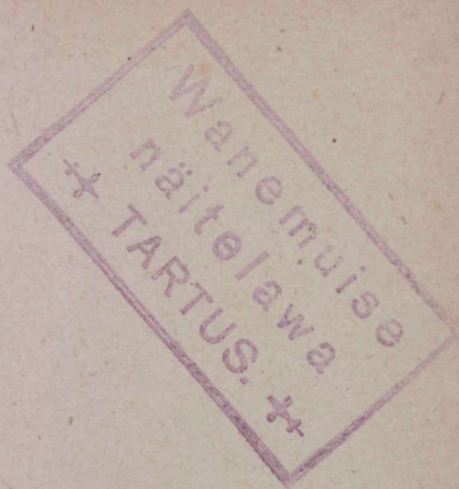
5987

Wööras,
Jerome K. Jerome,

177

Wanemuise
näitele
+ TARTUS. +

Wõõras.



Legenda meie ajast, sissejuhatus,
mängu ja lõpusõnaga.

Jerome K. Jerome.

Tõlkinud: A. Markus.

Vanemuise näitelawa.
Oktober 1912.



76099

Tegelased:

Sissejuhatatus.

[Tegelased selles järgnevas, milles nad üles astuvad.]

Üks ^{peis} - üks räpane teenija tüdruk - üks.
 närvitud edev naisterahvas - üks tulehark -
 üks unnal-upsakas nana - üks suurustaja
 päevavaras - üks rahaahne noor tüdruk -
 üks hinnete orjaja vanamees - üks argpüks -
 üks kelm - üks kergats - üks võõras.

Mäng.

Mrs. Sharpe, perenaene.

Stasia, teenija tüdruk.

Miss Kite, üksildane naisterahvas.

Mrs. Tompkins.

Mrs. Percival de Hooley, sir George Tweedle õetütar.

Vivian, tema tütar.

Joey Knight, on varem kõiksugu asju ajanud
Christopher Penny, kunstnik.

Jane Samuels, ärimees City'st.

Harry Larkcom, tema agent.

Üks nääras, kolmanda korra tagumisest toast.

Lüpsõna.

Maja proua - toatüdruk - üks vanaldane
naisterahvas - üks abielupaar - üks rikas tädi -
kaks armastajat - üks vanapoolne prüssimees -
üks juut - üks lübus isin - üks sõber.

Tegemusekohit: Ühes nääraсте pensionis Londonis.

Alg: Clewin.

Sissejuhatus.

Salong mõraste pensjonis alumisel korralt. Kesküks esikotta. Eeskojast viib pahemalt poolt trepp sisse esimesele korrale, ja üle paari astme mindakse välise ukse juurde, mis just too ukse kohal seisab. Välise ukse kohal, mis siis nähtav on, kui too ukse lahti seisab, on puulimargune, lehvikuvaoline aken. Akja ukse ees väljas udune ja talvises nukruses õudne tüli plats. Pahemal pool tiivukas, mis söögituppa viib. Paremal pool kaks akenit inlitsa poole. Ees pahemal pool kamin hõõguva siitikutega. Kõikil endisest ajajärgust. Kesküksesit paremat nätt tagaseinas vana moodu piano, pahemat nätt puhvetikaps. Suur iimargune laud keskil pahemal pool. Akende vahel väikene kirjutuselaud. Kamina ees üks kaminavaip. Kumbagil pool tuli kõrvale tügitool. Aknad punaste eesriietega. [Need on aknad, mida üle ja alla saab liigutada, nagu nad Inglismaal iluüldiselt tarvitusel on.] Arakulunud vaip katob pürandat. Kolmearu-

5.

line gaasikroonlühter laes, mille klaasist kuppelid paberi varjudega kaetud on. On novembri-kuu reedene pärast lõunat. Kamina tuli hüügu panna täidab tuba punase kumaga.

1. etteaste.

Mrs. Sharpe.

Mrs. Sharpe [kõhutu naisterahvas, teravate näojoontega, kannab lesitanu ja nii pea kui ta laeb või kirjutab prilli. Istub kirjutuse-
lana juures ja kirjutab arveid wälja. Waatab illes, waatab una nuri, paneb prilli ära, hüüab]: Sa laisk, lihakas luom! [hüüab]. Stasia!
Stasia [tuleb kandikuga pahumalt poolt].

2. etteaste.

Mrs. Sharpe. Stasia.

Stasia [karratult riides noor tüdruk, määratud näo ja sobaste katega, juuresed sassis, mis

pää nimek lendab, sisse astudes]. Aitab juha!
Ärge uneti nõnda karjuge! Te rikute veel oma
hääle ära.

Mrs Sharpe. Pea suu, sina sunniköömaja
nakk, sina! Mis sa sääl teed, mis?

Stasia. Tapan emast tööga. [Paul kandiku lauale]
Mis siin siis muud teha saab?

Mrs Sharpe. Wauta ette, et sa siit kord wäija ei
lenda. Ei ole just palju kohtasid saada, mi-
sugusel tüdrukul, kes karistusemajast tuleb.

Stasia. Tüüstuseksolist, kui paluda tehin.

Mrs. Sharpe [naerab]. Millal wana Knight eila
äase kodu tuli?

Stasia [katab lauda]. Paul - kolmveerand naks-
teist.

Mrs. Sharpe. Iubnud?

Stasia. Natuse jummis nagealati. Teil on
küll whiskey otsa lõppenud?

Mrs. Sharpe. Ah ja, whiskey! Selle unustasin
ma ära!

Stasia. Kää, et ta waine ei olnud, muidu
oleks ta sellest aru saanud. Ma walsin talle

nimelt natura külma teed klaasi ja segasin
seda suodamega. Siis läks ta päris rahulikult
woodisse. [Vaerab].

Mrs Sharpe [enesele]. Külma theel. Ei ole paha mütu.
Peaegu secsama karu.

Stasia. Ja vähem katjulik.

Mrs Sharpe [pöörab Stasia poole]. Wana Knight on
küll ainuke, kes alati whiskeyt tahab?

Stasia. Ainuke, kellest ma usun, et ta tagast
järelle tõe käest selle eest midagi wälja ei pigista,
et te whiskeyt ilma aktsiisi maksuta müüte.

Mrs. Sharpe. Kui ta kaine on, siis ei ole sul tar-
wis temale midagi anda, wõti wõib kadunud
olla. Saad aru?

Stasia. Ja muidugi. Ja kuidas minuga jääb?

Mrs Sharpe. Sa oled ju üks mõistlik tüdruk. Külma
ma waatan, kas ma mõnda kantud pluuset
sinn jaoks ei leia.

Stasia. Mul oleks armsam, kui te ta enne leiaks,
kui ta ära kantud on. Ma ei taha, et mind
mõnes muuseumi jäämuses peetakse, kui
mul wäljamineku päew on.

Mrs Sharpe. Küll ma naatan. Väik alla -
[lühel tagasi kirjutuselaua juurde, sattub kla-
meri lähedale] Kes on siin küünlaid põletanud?
Nad on vähemalt kaks tolli lühemad, kui eila
õhtu, kui ma nad ära kustutasin!

Stasia. Mina ei ole siin kedagi näinud.

Mrs. Sharpe. Need igavesed wargused! Oled
just nagu mõnes rõõmlikoopas! [On ruttu
küünlad wälja tõmbanud ja teel kääridega
mõlematele kriipsu pääle, siis seistab jälle tagasi].

Stasia. On see ka hull ilon! Hommikust õhtuni
ei mõtle need inimesed mured, kui et neid pete-
takse, ehk et nad ise petta tahawad. Ja kui nad
magama jääwad, siis raewad unes, et nad
on wäse riivipannata unustanud. - Aga mis
süis selle tagumise toaga kolmandal korral
õieti on? Kaste ei tahaks katsuda teda wälja
urida?

Mrs. Sharpe. Ma olen juba kuulutuste pääl
rahken wälja annud, kui ma ühe kuuga sisse
mõtta saan.

Stasia. Te ei ole kuulutust küllalt nõditawalt kor-

ku seadnud. [Võtab ühe kokkupandud aja-
lehe „Kristlik maailm“ lava peält ja lastab
selle laiali]. Võida peate tegema, nagu siin
„Kristlikus maailmas“ seisab. [Laeb].
„Ühiskuntele inimestele! Kõik kudused käl-
päralsused!“

Mrs. Sharpe. Olen ka juba natsumud. Siis tuli
keegi, kes mulle pisarsilmil kinnitas, ma tule-
tada talle ka surmud enda meelde, ja kes siis
teise hommiku vara kanina kellaga plehku
paistis.

Stasia. Kuidas oleks sedeliga anna küljes?
See ei mässu midagi.

Mrs. Sharpe. Ei. Niisugune sedel on just nagu
palutaks kõike rampsu ulitsalt mässasse.
Ei tea juba niigi, kes kuse pääle koputab.

Stasia. Võib olla just see keda teie otate. Ma
lugesin alles hiljuti ühe niisuguse loomese:
sääb oli keegi noor tüdruk nälja pärast sedeli
akna külge pistnud, ja üks noormees läheb
mööda, ja näljaparast lasub tüdruk ta sisse
ja sääb tuleb nälja, et külaline - vale riides

Mrs. Sharpe. Waleriides, ja, seda ma näen.
 Ei, mille tahame maja viisaka hoida, nii
 kanna kui võimalik. [Sähel arved käes pakum-
poolse juurde minema, jääb seisma, waatab
piimakrussi]. Piim kannatatakse veel natuke
 rahkem vett sekka. Woid theed teha.
 [Pakum poolle ära].

3. etteaste

Stasia üksi.

Stasia [waatab järele, et Mrs Sharpe kadunud on,
wõtab ühe korteri sedeli kirjutuse puldist, lähel
teuliga wälja ettekotta, tõuseb tooli pääle ja
paneb sedeli eestawusse kohta akna külge.
Tuleb tagasi. Ühes päikese kiir wilgub läbi
räpase eestawanna. Ta lungel põikni üle taa,
seida haledalt walgustades. Stasia paneb tooli
uina kohale, imestades]. Jumal muhelgu
 mind, kui see mitte kallis päike ei ole! Kallis
 päike meil siin novembri kuul, uijeh, see on
 haruldane. [Waratab]. Ma ei teadnudgi enam
 kuidas ta wälja näeb. [Tuob puhweti päält
wekruusi. Tahab piimakrussi sellest täitma

hakata, peatab, waatab niker. Joob siis esite
paika söömu piimarkuusist, sisab siis mett
pääle, miib meenuusi kohale ja lähleb pahi-
mali puule ära].

Miss. Kite [awab eessaali ukse wõtmeaga ja
astub keskest sisse].

4. etiaaste.

Miss Kite [40 aastane wanapiiga. Tenna annakrus
en 19 aastane wäljanäha. Ta on wärwitud ja
punderatud, pitsi ja paelu täis riputatud,
nannab wärwitud, kullakarwalist juust,
maalitud silmakulmud ja ripomed, kar-
nim-punased huuled, ja on tugewasti nõuri-
tud. Kihistab, kõnuleb liialdades, naeratab
halbilt, pillub pääd, ja miipea, kui ta ennast
tähle paremata leiab, puunderdab ja kohendab
ta ennast ühtesoodu taskupeegli ja toaletti
loppimiste abil.]

Miss Kite [mantlis ja kübaraga, waatab sisse,
näeb et tuba tühi on, ja astub sisse. Joob paar
söömu piimarkuusist ja käidab siis mett
senna lisaks. Wotab unna käekotist kaks

Küünlaupainest ja pistab need poolliipõle-
mid piano küünalde asemele. Ta teeb seda
uttu ja ilusasti. Kuita sammusid kuuleb,
lipstab ta jälle läbi neskuse wälja ja
paneb nase enese järelt tasa kinni.]
Mrs. Sharpe [tuleb pahemalt poolt].

5. etteaste.

Mrs. Sharpe.

Mrs. Sharpe [taekannuga, mista laua pääle
paneb, mõtab ühe mõtne oma taskust ja avab
puhmetisapi, mõtab whiskey pudeli wälja ja
tahab seda theekannust täitma hakata. Kuita
ta pudeli kõrgel huiab, et medeliku mürwi
pruowida, silmab ta wahetatud küünlaid.
Ta paneb whiskey pudeli ära, tormab klaveri
juurde ja katsub küünlad läbi. Kuita küün-
lad käes seisab, astub Stasia pahemalt poolt
sisse, tarwilised theenõud, ja teine suur theekann
käes.]

6. etteaste.

Mrs. Sharpe. Stasia.

Mrs. Sharpe. Kes on siin käinud?

Stasia. Mitte keegi.

Mrs. Sharpe. Mis otstarbe sel valetamisel on?

Stasia. Kio valetab? Teie mõllete alati, et naise
niisugused on nagu teie? Ei või suud muudu
lahti teha, kui —

Mrs. Sharpe. Keegi peab siin käinud olema!
Küünlad ei muutu iseenesest, ma olen — —

Miss Kite [astub jälle kuskilt sisse].

7. etteaste.

Endised. Miss Kite.

Miss Kite [ilma mantli ja kübarata].

Mrs. Sharpe. Kas teie? Kõik aimate, miss Kite, kes
siin näis ja klaveriküünlad ära varastas?

Miss Kite. Varastas?

Mrs. Sharpe. Palun vabandada, ma oleksin
pidanud ütleva: vahetas. See ei ole mui-
dingi kellegi vargus. [Filkaavast viisakusest
järsku vihale süttides]. Kas teieki ära
mõtta, mõlemad enam kui kuus lollid pikad,
ja mille selle eest kaks militsat jupikest
asunule panna! [Pistab küünlaotsad viha-
selt jälle lihttritesse]. Kena sort rahvast, kes

siin minu juures elab, seda pean ma üttelema!
Miss Kite [vastab äraandja theekannu pääle,
mis whiskey pudeli korval seisab]. Näib iga-
 tahes, et mõned nendist tõesti petmiseses andi
 on, sääl pean ma teile õigust andma.

Mrs. Sharpe [pane whiskey pudeli tagasi ja keerab
tantaluse lukku. Stasiale]. Mis sa sääl seisad
 ja hirmitad, sina logard ahw! Tõmba oma
 sukad vilesse ja nusi ninema. Helista theed
 juoma! [Annab Stasiale külma theekannu].
Stasia [lähub keskelt ära].

[Kuuldavas kella helisema, wali, pääletungiv,
vastiv küla].

8. etteaste.

Mrs. Sharpe. Miss Kite.

Miss Kite. Ma peaksin väga inestama —
 oma vahel öelded — kui seda mitte Stasia, —
 see häbemata loom, teinud ei ole. Ma pean
 teile jutustama, mis ma ise nägin, mis ta
 hiljuti tegi —

Mrs. Tompkins [ümargune, ilus, 45 aastat vana,
walge juures, tuleb keskelt].

9. etteaste.Endised, Mrs. Tompkins.

Miss Kite. Ah, tere õhtust, mu armas prona Tompkins!

[Mrs. Tompkins ja Mrs. Sharpe nähtavad ühe
„Tere õhtust“ ja istuvad]

Miss Kite. Kuidas armas majuri härra säsi. Kõik? Minule näitas, nagu oleks ta tänase hommiku natukene pahas tujuis olnud.

Mrs. Tompkins. Seda on ta alati mõne teise kuulul saadud hõimastöögi järel. [Naurab]

Saab ei suuda ta ialgi kiisatusele vastu panna, et endale liiga ei teeks.

Miss Kite. See vaesekene! Tal on küll arva juhus, söögiga enesele liiga teha? Mis? Meie armas Mrs. Sharpe hoolitseb selle eest. [Kihistab].

Iseenesestgi mõista, ainult rali, mu armas prona Sharpe.

Mrs. Sharpe. Rinnaliskult kaetud laud seisab minu kuulutustes ja minu püüdmise saab alati olma, seda ka pakkuda, mis ma luban. Aga midugi, kes nii kangesti nõõritud on, et

söögile enam ruumi ei jätku. — [Kallab miss Kitele piima thee sisse].

Miss Kite. Palun mitte niipalju kaart, ma tahan teid.

Mrs. Sharpe [vaatab natsumalt piima]. Piim näeb täiesti naturkene mesine olevat. Ma pean piimameest vahetama, kui see nii edasi läheb.

Miss Kite [tähevduserikkalt]. Ja, need piimamehed on küll petised! [Pilgutab Mrs. Tomprinsi paali]. Kas Mrs. Hooley - o, palun andlikult vahandust — Mrs. de Hooley meid täna oma siin viibimisega auustada ei soovi?

Mrs. Tompkins. Vast ei ole meie seltskond haruneti aetitruli hää küllalt.

Miss Kite. Väimalis. Igatahes olene aga uneti kartulikaupmehe lesile hää küllalt. Ma tean see on kōsi. Ja sääljures see ihnus. Kas mõite unale ette kujutada — ta enese lihane vōde, ta enese lapsed nälgiwad — söna kōsisis mõttis.

Mrs. de Hooley [tulib neskelt. Suur lõu, kahvatu daame. Kõneleb aristokraatlise tuima taasniga ja väsimusega.]

17.

10. etteaste.

Endised. Mrs. de Hooley.

Mrs. Sharpe [kes Mrs. Hooley on silmanut,
annab teistele salaja hviatusemärku]. Post!
Miss Kite. Mui kõnlesime just praegu teist.
Me kartsinme juba, et te ei tulegi - aga kuidas,
kuias? Mui meelest ei läinud teie enam.
Ma ei tahaks uneti unenda, et jälle uus kaotus - ?

Mrs. Sharpe [on älestusand, külistab, istub jälle].
Mrs. Tompkins. On telegi mitte teie onupöeg, ba-
ront ?

Mrs. Hooley [istub]. Ei, kõrgest ännis majesteet,
Italia kuningana.

Miss Kite [pilgutab teisele silma]. See lähed küll
mist väga kalliss, et üneringkonda kuuldui,
mis ?

Mrs. Hooley. Ah ja, te ei suuda seda endale ette
kujutada ! Ma toendan teile, on silmapilksid,
kus ma seomin, et ma kui liht naisterahvas
rahwa seast sündinud olessin.

[Mrs. Bööm muusikandide salve hakkab väljas platsi

pääl mängima. Hääled rõõmavad tinnedalt]

Mrs. Tanjans. Kuulge! Böömi muusikandid.

Miss Kite, kas ma ei peaks natukeseks aken
avama? Udu on juba kadunud, see kuulub
sini paremini. [Ta on ülestõusnud].

Stasia [on paremalt poolt kannustäie keeva
veega sisse astunud].

11. etteasti.

Endised. Stasia.

Mrs. Sharpe. Ei-kui nad üht daamit näevad
votavad nad meilt midagi. — Stasia, mine
sina õige ja ava aken natukesi. —

Stasia. Issand jumal! Misspärast te siis ka
vna paari penni marsta ei taha! Selle tund-
muse eest, et sada mehest ka kord suurepära-
line ole. Ainult pool penni number!

Mrs. Sharpe. Tee, mis ma käsiksin.

Stasia [läheb akna juurde, lükkab selle ülesse
ja hüüab välja]. Ikka edasi muudkui! Meie
kõik kuulame.

Mrs. Sharpe. Sina häbemata loom!

Stasia [naerdes paremale poole jookstes].

19.

12. etteaste.

Ilma Stasiata.

Mrs. Tompkins. Ma ei mõista, kuidas te naisugust
kõhruent pidada vöite.

Miss Kite. Ta on teil karistusemajast, eks ole?

Mrs. Sharpe. Täiesti seksuaalset.

Miss Kite. So. Wabandage. Ma kõnelesin alles
iluleila ühe säälsel illewaatajaga temast.

Wäge madalast suost. Ena mu - na, me ei
harkka parem üksikutest asjadest rääkima.

[Kihistab]. Suoetatavasti ületu ta vähemalt
odavasti saanud.

Mrs. Sharpe. Kuita kusagilt midagi paremat
leial - mina teda ei tarkista. Ja et me just
sellist kõnelune, kuidas midagi odavasti saab -
näituseks küünlaid -

Mrs. Tompkins. Ta ei kõlba siia, seda olen
ma alati ütelnud.

Mrs. Hooley. Mulle näitab see ka nii. Kui tui
suurtsugu inimesi majasse tahate -

Miss Kite. Ja kui ütelda, et siin noori tütar -
lapsi on. [Mrs Tompkinsile]. On see tõsi, et

armas miss Tompkins ernast mr. Knightiga
kiblanud on? Kas tahime õnni soovida?

Mrs. Tompkins. Eiga ei ole veel niikaugel.

Miss Kite. O! Ma loodan, ta saab ta uneti. Ta
on ^{ku} küllalt vaeva näinud, see vaene tüdruk.

Mrs. Tompkins. Ja, kui ohmine ja puerid seda
oleks muutnud —

[Muusikandidid ilmuvad akna juures].

13. etteaste.

Lordised, kas muusekanti.

Muusekanti [paistab selluga naerimisekoti no-
nast sisse. Kas tahime paluma, muusikis hääks?

Mrs. Sharpe, Tehke et te minema saate! Kirjusele
ei anna meie midagi.

Muusekanti. Muusik hääks — jah?

Miss Kite. Mis engele visadus sel inimesel on.

Mrs. Sharpe. Ei, ma kutsum neid politsei. Po-
li — gei!

Muusekanti. Sead!

Mrs. Sharpe [kes üles on tõusnud, läheb akna
juurde ja lukustab selle ägedalt kinni.]

Endised ilma muusekandita.

Miss Kite. Kas kuulsite? Siadest nimetas ta meid!

Mrs. Hosley. See on uskumata, kui hästi ta äkki keelt oskas.

Mrs. Sharpe [jälle istudes, mrs. Tompkinsile]

Wõtate ehk veel ühe tassid teed?

Mrs. Tompkins [on ülestõusnud, Ta on iiraka veel miss Kitega konnupõrnamise üle vihane].

Tänan teid, proua Sharpe, aga mul on veel nõiadagi teha. Põtt ütelda, tahaksin ma üleval olla, kui mu vanamees koju tuleb. Ma mõlgnen talle veel ühe väikese noomituse, eiba pani ta mul eest plehku. [Naerab].

Miss Kite [naerab ühes]. See õnnestab tal küll harva? Mis? Wähemalt siis mitte, kui te päris terve olite.

Mrs. Tompkins. Vah, ma usun, ta teab, mis ma temast arvan. [Naerab ja lähel iseteadvalt kesnelt ära].

15. etteaste.

Endised ilma mrs. Tompkinsita.

Mrs. Hooley. Mul on last kahju, sellest wae-
sest mehest. Muidugi mõista on ta küll toores
inimene.

Mrs. Sharpe. Kuidas nad seda wälja kannata-
wad, need mõlemad, see on mulle mõistatus
kagu koer ja kass hommiku ülestõusmisest
kuni magamaheitmiseni.

Mrs. de Hooley. Koor Sarkcom nimetat neid
koiduks ja amarusiks. [Kõiks naeravad].

Miss Kite. See oli talle wäga wastu meelt, mis ma
toma tütre kohta ütlesin. [Kihistab]. Ja ometi.
on see päristösi. See habitus wiiis, kuidas ta selle
wana jalnuse, selle mr. Knighti oma wõrku on
neelitanud - peaks tõesti oma sugu eest panus-
tama.

Mrs. de Hooley. Kas ei oleud mr. Knight enamalt
wõiduajamise juures misgi asjames?

Mrs. Sharpe. Bookmaker, kihlwedude sobitaja oli
ta, kuni ta oma hääle kaotas.

Mrs. de Hooley. Usute teie, et ta tõesti nii rikas on,

nagu ta teeb ?

Miss Kite. Mina armaksin miss Tompkinsile
nõu, temaga nii ruttu kui võimalis abielusse
heita ja siit ära kuulda - kusagile, kus meie
sõber Jake Samuels teda nägema ei saa - ehk olgu
sis, kuidugi, et miss Tompkins teda tema
enese pärast armastab. [Kihistab].

Mrs. Sharpe. Ma olen tähele pannud, et Samuels
viimasel ajal silmatorkavalt vanasõbra
ümber hiilib. Mis see peavõks tahendama ?

Kas olite midagi kuulnud ?

Miss Kite. Natukene. [Pilgutab] Mina ei või sinna
parata, kui inimesed nii valjusti räägivad,
et neid üs taga kuulda on. Vanasõbral olla
üks hõbedakaevandus müüa, ja see võib ju
nii palju vääril olla, nagu ta ütleb, võib olla
aga ka mitte.

[Kell lööb poolt tundi - kaks pausku].

Mrs. Sharpe. Juba pool. [Tõuseb üles]. Ma pean
lõuna söögi järele vaatama. On see kell üs
meider maailm.

Miss Kite. Ja need veidramad inimesed saäl

see. Missugune süügisel meil siis tana on?
Mrs. Sharpe [pukuti juures], ma mõtlesin pap-
 rina ragout vless vast vahelduses teige kana.
Miss Kite, Ah ja! Teie ragout on alati nii hääd.
Mrs. Sharpe, O, see rõõmustab mind, et te neid
 armastate. Ma saadan teidruku ära koristama
 [Pabel kantoluse tähtpanemataalt lursku ja lähel
 pahemale poole ära].

16. etteaste.

Miss Kite, Mrs. Hooley.

Miss Kite [täuseb üles, vaatab tuas ringi ja näeb,
 et Mrs. Sharpe väljas on]. Ragout. See tähendab,
 et liha kord jälle natukeene „seismud“ on.
Mrs. de Hooley [ohnab] ma usun, nad on kõik
 ühesugused, need pensionide pidajad. [Täuseb üles]
Miss Kite, Kiskjad kassid on nad kõik ühes-
 kuus.

Mrs. de Hooley [lähel keskkuse poole]. On see maa
 ilm küll kuri. [On keskkuse avanud. Päikesekiir
 langeb täiesti nende nägudele, et nad silmapa-
 guks mõlemad silmi pilutama peavad].
 Ei, vaata omi! Otsa lõben, kord jälle päikesest
 näha!

Miss Kite. Mis nimesse suutub, mina temast suurt ei kuuli.

Mrs. de Hooley. Teie mitte?

Miss Kite. Ta on liig pääletungiw. [Kihistab].

Mäenael [lähevad keskel ära, ust lahti jättes]
[Käitlawa jääb mõneks minutiks tühjaks,
siis avatakse eessaali uks võtmeaga].

17. etteaste.

Major Tompkins.

Major Tompkins [astub sisse. Ta on tubli mees,
sõjamaelise välisusega, punane näo, valge
juuste ja murrudega. Kannab musta kumbe,
konksübart ja monoklit, kindaid ja jalutus-
koppi. Västab tuppa sisse, te pilk jääb theelma
päale peatama. Ta västab kotta wälja, siis
trepist üles ja alla, ja astub siis laulukest üni-
sedes tuppa. Ta pistab kiirelt biskviti jäämu-
sed ühis noorkidega vna küberasse ja pöörab
siis, lõbusalt inimisedes keskusse poole. Aga
kui ta sinna jõuab, tuleb Mrs. Sharpe keskelt].

18. etteasti.

Major. Mrs. Sharpe.

Major. Ah proua Sharpe, tere õhtust, kuidas
käsi käib?

Mrs. Sharpe. Väga hästi, tänan teid, major
Tompkins!

Major. Rõõmustab mind! Rõõmustab mind
väga! [Tüüab temast mööda lipata].

Mrs. Sharpe [silmas tühendatud lauda, paneb
ukse riivi, astub sinna ette ja katsub riivi
asjata lugutusega majuri kübarasse maadate].

Major [tarkustab suure osavusega, et Mrs. Sharpe
tema kübarasse ei saa maadata.]

Mrs. Sharpe. Kas te ei tahaks oma kübarat ära
panna, majori härra?

Major. Ah tänan, proua Sharpe, aga mul on
suur rutt.

Mrs. Sharpe [äkilise vihaga], ah mul ka -
nis sellesse 36 naelasse 18 schillingisse ja 4
pencesse pahtub, ja millepärast ma teid kuh-
kusse koelan, kui see homme läünani
marestud ei ole!

Majors. Olge onute mõistlik. Te võite mind
kohtusse kaalvata, proua Sharpe, aga teie ei
saa mitte punnast krossi. Ma teen teile ette-
paneku, proua Sharpe, et te ike kolme kuu
pärast mansetava vekseli saaja naela
pääle vastu võtate. Selle aja jooksul saab
minu tütar arvatawasti proua Knight*ice*,
ja mina olen seisukorras, mis mind muu
kohustusi tähta lubab.

Mrs. Sharpe. Ja kuni sinu maale pean ma
teid ike kolme süötma.

Majors [kehitate algasid]. Ma panen seda teile
aimult kui hääd võimalust ette. Härra
Knight on täitsa vormiliselt minu tüdruku
kasinud. Vivian kahtleb veel. See on loomur-
lik. Aga ta on mõistlik. Perikonna uhkus,
proua Sharpe, on rimelt veel perikonna
uhkust olemas, proua Sharpe.

Mrs. Sharpe [järeleandis]. No ja, aga mõtelge
onute...

Majors [võtab ninjatasku ja kindi sulle sinna-
taskest]. Arimees, proua Sharpe, on alati

õri jaoks ette valmistatud. Täna on siis —
 [Täidab ühe meeskliipaberitõis, mis ta kirja-
 tuskust välja oli võtnud.]

Vivian [militse ülikonnas, tuleb keskest. Ilus tüd-
 ruk, tume, teravale, aga peenikeste näojaantega
 lümedate, tuliste silmadega ja tüdisunud pil-
 kava näoga].

19. etteaste.

Endised. Vivian.

Vivian [vaatab ühe päält teise päält]. Ja kui
 ma seda mitte ei tee?

Majur. Aga laps!

Vivian. Käneline otsesoheselt. [Tuleb ette, paneb
kiikara ära j.n.e.] Teie tahaksite praegu proua
 Sharped niikaugele meelitada, et ta võtab, kuni
 ma härra Knighti — alati niiske ja — enamist
 määrdinud käe vastu võtan.

Mrs. Sharpe. Avalikult tunnustada, miss Tomp-
 kins, ma ei näe ise ka teist teed muu raha kätte-
 saamiseks.

Majur. Viisama avalikult tunnustada, mina
 ka mitte.

Vivian. Ma julgessin seda püüagu, proua Sharpe. Ma usun, teie mõidate.

Majoor [rõõmsalt]. Kas kuulete, proua Sharpe!

Vivian. Muidugi on see võimalik, et ma mõnel eneseluupidamise silmapilgul temale ütlen - kuidas paljas püüdamine tema poolt minus läilust äratab.

Majoor. Vivian!

Mrs. Sharpe [kindlalt]. Mõtelye aga, et muu meskel ära ei makseta -

Majoor [naimustusega]. Ta maksetakse ära, proua Sharpe, usaldage ühe vana soldati auusena.

Mrs. Sharpe [pistab meskele oma tasku]. Mina panen oma usalduse rohkem miss Viviani pääle. [Läheb meskest ära].

20. etteaste.

Majoor. Vivian.

Majoor [vaatab äramisega Mrs. Sharpele lubusa naeruga ja misistab talle järele. Siis poarab ta jälle oma tütre poole]. Mu armas laps, ma ei suuda sulle ütelda -

Vivian [avab majorit kiihara näest ja viib selle akna juurde].

Major. Mis sa teed? Vivian!

Vivian [avab akna ja puistab kiihara sisse mulitsale].

Major. Kuidas sa julged! Kõisugune häbematus! Mis sul meelde tuleb!

Vivian [on akna jälle kinni pannud, ja vaatab oma isale otsa].

Major [naturine vähem vihaseelt]. Oma enese isa paljaks rõivida, ainult et mulitsapoistele ette visata. [akna juures]. Vaata oneti - maata oneti.

Vivian [ulatab kalle kepi ja kindad].

Major [üel väinsemases jäädis, mõtab mõlemad, lähel keskuse poole, hädaldades]. Ahin ainu-
kene närvus. Naturine magusat emme maga-
ma minekut viimase klassi juurde. [üesti vihaseelt]. Sa tead seda, sina -

Mrs. Tompkins [tuleb keskelt ja jätab uuse lahti. Pause].

21. etteasti.Endised. Mrs. Tompkins.

Mrs. Tompkins [õrnalt]. Minu meelest oli, nagu kuulaksin ma sinu häält.

Majav. Mis pärest ei ole sa oma tütar nõtka kasvatanud, et tal oma isa ees auukatrusti on?

Mrs. Tompkins. Vivian! Kas ma ei ole sind alati manitsenud, isa eest eest varjata, et sa teda põlgad.

Majav [wisele]. Väata omi - kuidas ta süäl seisab ja hirmitab - kõigest sellest kuulinata, mis ma tema hääks teinud olen.

Mrs. Tompkins. Mis sina teinud oled! Kas väi naera!

Majav. Kas ei oleud mina see, mis väna Knighti süa medal?

Mrs. Tompkins. Ja laenad temalt poolt shillingite kaupra raha!

Majav. See aitab kaasa, teda meie külge siduda. Selliläbi tunneb ta ennast nagu meil peretonnaga lähemas ühenduses.

Mrs. Tompkins. Perikond ei saa sellest suurt.
Major. Mitte? Kes muutses teile mõlemale
 kõne te toreduse?

Mrs. Sharpe. Prõna Sharpe!

Major. Prõna Sharpe? Seda julgeld sa mulle
 rasku ütelda, sina - kus su enese isa pank-
 rotis sures!

Mrs. Tompkins. Disparast sa teda petsid.

Major. Kes teda pettis?

Mrs. Tompkins. Sina! Kas sa ei võtnud kõne
 minu raha -

Major. Sinu raha? Kes küssas -

Mrs. Tompkins. Kes varastas -

Major. Kes -

Knight [astub keskest sisse. Kuuekümmendatis
 aastates mees, Greno pool-jumala sarnase meid-
 ra näo ja kõnuga, rähmaste silmadega, higis-
 tades, kõneleb alati rahisewal häälel, on silma-
 larkawalt riides, palju kallis-kiwa].

22. etteasti.

Endised. Mr. Knight.

Mrs. Tompkins ja major on silmapilgul nagu

munudetud, naeratavad sunnitult.]

Major. Ah kuidas käsi käib —

Mrs. Tompkins. Tere öhtust —

Knight [vibutab näega nende poole]. Ärge luske endid oma sõlbusas jutustamises segada. Rääkige aga rahulikult edasi. Ma tulen ainult miss Viviani saest küsima, kas ta mitte täna öhtu minuga teatrisse ei taha tulla. Ma olen ühe looshe võtmurdi.

Major. Ma olen kindel, et ta õnnelik saab olema. [Annab Vivianile mitusõrda märku].

Mrs. Tompkins. Siis võid sa kohe oma meel kleidi selga panna.

Vivian. Ma tänan. Mul ei ole täna meeleolu minemiseks.

Major. Ka mitte väikese õhtusöögi jaoks — väikese õhtusöögi pärast restorantis?

Knight. Te peaksite ühes tulema. Te ei taha ilmasõja. Ma hakkain juba uskuma, et te mind ei taha.

Vivian [viivitades]. Ma mõtlen veel järele.

Mrs. Tompkins [Knighatile, tase]. Küll ta juba läheb.

Major [nüisama]. Te jätsite küll oma wankri
walamä.

Knight. Jah. Kahitsen wäga, et eksitasin.
[Lähel kuskelt ära].

23. etteaste.

Endised ilma Knight'ita.

Major [parab ettevaatlikult ukse tema järele minni]
Vivian [on paremale poole üle läinud ja wotab
oma kribara].

Major. Koh, mis sa teed?

Vivian. Mõtle järele, aga üks! Üksi! [Silmad
lühwad leekima. Pause].

Mrs. Tampkins. Meie ehk wast aritame teid
oma juuresolekuga.

Major. See on selge, millest tal see äranõetud
nangewadlus on. [Lähel kuskelt ära].

Mrs. Tampkins [tornab majorile järele, ukse jääb
lahti. Kõnelõppen kuuluse, kuma nad krepist
üle lähewad]. Oleks ka liiga kurb, kui tal
siniist midagi oleks. Kuidas? Mis sa ütled?

24. etteaste.

Vivian üks!

Vivian [tuleb teiselt poole, rõõbar näes. Päi-
rese kiir on tugevamaks käinud. Ta jääb
seisma ja vaatleb seda, kerge naeratus
lendab tal üle näo - siis parub ta rõõbara
klaveri pääle, sirutab käed välja ja
soojendab neid nagu laps, valguse näes.
Kõnda seisab ta nagu valguse poole pöör-
dud, kui

Christopher [sisse astub].

25. etteasti.

Vivian. Christopher.

Christopher [keskelt. Ilus, noor poiss, haarab
Viviani välja sirutatud käed, nad seisavad
naturese aega vaikides üks juures, päi-
se paistel. Siis lasub ta Viviani käed lasti ja
parub ükse sinni. Tuba lähel tinnedaks.]
Vivian [lasub oma käed väsimelt alla lan-
geda ja pöörab enda ära].

Christopher. Ma juhtusin tuppi pääl vana-
mehele vastu. [Naerab]. Arvasin kahe, et sa
siin oled!

Vivian. Ma tahtsin just ülesse minna,

riideid mahutama.

Christopher. On selliga rutt? Mis?

Vivian. Ja.

Christopher. Misspäraast?

Vivian. Minu tulevane abikaasa võib varsti tagasi tulla.

[Pause.]

Christopher [pöörab ära]. Oled sa otsuse ära teinud?

Vivian [nikutab]. Mis mul muud üle jääb?

Christopher. Vivian, kuule. Kunstnikud võivad ka raha teenida - palju raha.

Vivian. Aga kui kaua see võttab? Me läheme siin seda oodates hallides ja vanades!

Christopher [kurja pilguga]. On piltisid, mida publikum osta tahab ja mille eest ta hästi maksab. Ma võin neid kiirelt kokku määrada. Neil ei ole kunstiiga midagi tegemist.

Vivian. Ah palun, ära seda tee. See ju just oligi, millepäraast ma sind armastasin - kui inimlist olemust hingega, kellega ma oma elus kokku olen paanunud! Misspäraast ma

auustasin!

Christopher. Mulei ole sinu auustamist tarwis.
Ma tahan sind!

Vivian, mine!

Christopher. Vivian! Sa pead - sa pead!

[Wõtab ta naenlasse]

Vivian [teeb enda lahti]. Tahad sa minnesu-
guseks saada nagu mina?

Christopher. Ja! Ma ütlen sulle, ma pean
sind unale saama - ma.

Harry Larkcom ja Jake Samuels [tulevad
kuskest].

26. etteaste.

Endised. Harry Larkcom sines 25 aastat wana,
lõbus tuulupää, silmatornawalt aiides, varietee
õhro. Jake Samuels keskmistes aastates mees,
wastise, kiipiline juut, pea roomaw, pea häbe-
mata. Räägib juudi murrakut. Must kuul:

[Larkcom ja Samuels on enda asjad, palitud,
nõbarad ja kepid ees saali ära pannud].

Samuels [on wese enda järel kinni pannud]

Vivian [on oma asjad wõtnud ja lähel wälja]

Larkcom [maja naljahammas, awast Vivianile]

ukse, ise, näsi südame pääl tema ees kumardades].

Samuels [sumeldab Viviani seljaga oma nätt].

Vivian [keskelt ära].

27. etteaste.

Endised ilma Vivianita.

Samuels ja Sarkcom [pööravad naerdes ümber].

Christopher [kummustab vihaseelt huult ja pöö-
rab ära].

Samuels. Koh, mis teevad minu pildid?

Christopher. No olen juba alustanud. Tuleva nädala lõpul peate nad saama.

Samuels. Ah ilus! Kui teil aldi valmis, siis on minul veel üks väga peenikene asi teile.

Tehke et nad saavad väga pisant, teie teate, mis mina arvan, ei ole tarvis raisata aiate pääle palju värvi. Teie mõistate? [Naerat].

Christopher. Täiesti. Ma tahan heid - ma tahan teid väga! [Lähel keskelt ära].

28. etteaste.

Samuels. Sarkcom.

Samuels. Ei ole põhjust, palun. [Taunab jalaga

Christopheri järel ukse kinni. Püörab Lark-
comi poole]. Teie peate sundima teda. Mina
võin nüüd müüa sellest sardist nii palju, kui
tema jõuab maalida kakskordse hinna eest,
mis mina maksan temale. Mina ütlen
teile, mis teie peate tegema.

Larkcom [keerab napi wõtmega lukust lahti,
mis ta taskust on wõtnud]. Sain kogemata
kätte. Siinmib nagu selle jaoks leitud.

[Waerowad]. Waadake järele, kas wana noid
ei tule.

Samuels [piilub wälja, paneb siis jälle ukse
kinni]. Kõik on korras, teie peate wana Knighti
paluma tulewal reesk nädalal kuhugi eemale.

[Siinutab oma näo ette, nimetis sõrm nina küljes]
Ja ärge alge kokkühoidlike jooksidega.

Larkcom [naerab].

Samuels. Siis (^{pinge} tõusna päale ja tõuge minn wai-
kisesse korterisse. Saal saab walmis ühena mi-
dagi tema jaoks alla kirjutamiseks.

Larkcom. Kas teil ei arwa, et ta selleks liiga ka-
wal on?

Samuels [jälle sarn nina küljes]. Teie võtke
kaasa üks kindrus.

Larkom. Junal teab, olete teie küll üks ära-
sietud wana kelm! [On kares klaasi täitnud
mis ta whiskey's ja soodavees peab. Ulatab
Samuelsile.]

Samuels. Mis pean ma tegema? Ma olen sun-
nitud tarvitama kavalust ilmas, kui ma
ei taha jääda maha teistest.

Mõlemad [löövad klaasid kokku, võtavad kokku]

Samuels. Mis see on?

Mõlemad [teevad nrimpsus näod ja wahivad
üksteisele otsa].

Larkom. Mingei sugune lare, mis ta wana Knighti
kaela määrab, kui see paarius on.

Samuels. Wana wananoviraibe!

Larkom. Sääb peab toesti isu terve inimeses
wastu kaastama! [Parab tühjad klaasid puhweti,
pöörab ära].

Stasia [tulib pahumalt poolt].

29. etteaste.

Endised. Stasia.

Larcom. Hallo! Mis maksab pensioni iludus?

[Tahab teha koenlasse nõtta].

Stasia [mis theenünsid ära koristab, lööb talle näkku].

Larcom. Osta sa! Küüd jääd sa sellest ilma, mis ma sulle raasa tõin.

Stasia. Ära unale nimu pärast muret tee!

Samuels [naerab toorelt]

Larcom. Ja sul ei ole igatahes selle pärast enesile muret teha, kuidas neid kõrva panna.

[Oli karbisesse taskust võtnud, selle avanud ja näitas Stasiale paari odavaid, silmatarkavaid kõrvarõngaid]. Kas oled enne juba niisuguseid kõrvarõngaid näinud? Smaragdide!

Stasia. Wa' prustoi pindeli klaas.

Larcom [pöörab Samuelsi poole]. Kas need ei ole eht smaragdide?

Samuels [vaatab neid tundja näoga] 14 karatilisid. Ma olen üleval, kui te tahate rääkida minuga. [Lähub neskilt ära].

30. etteaste.

Larcom. Stasia.

Larcom [hoiab kõrwarõngad uel kord Stasia
nina all]. Kuisa neid saada tahad, siis ko-
puta minu uuse pääle - tasakesi - täno õhtu
kella kümme painu. [Panub karki kinni, pilgutab
Stasiale silma ja lähel kiskelt äre].

St. etteaste.

Stasia, siis Mrs. Sharpe.

Stasia [lähel thenõud kandikur pääl pah. poole
ära, on kuulda, kuidas ta kõrwal taas lauda
katab].

Mrs. Sharpe [tulib kiskelt, lähel puhveti juurde,
nutab järgneva none ajal veiniklaasid wälja ja
panub nad kandikur pääle. Ta kääneb selja
pahemal poolse söögitoa poole, mille tiivuks lah-
ti on jäänud, hoiab ühe klaasi teise järle vastu
welgit ja puhastab neid kui tarwis oma lasku-
rätiga]. Sina oled, Stasia?

Stasia [kõrwal taas]. Ja muidugi, mina olen.

Mrs. Sharpe. Mis sa siis sääl teed?

Stasia. Ma katan lauda lõunaks.

Mrs. Sharpe. Kas wiisid nõinidele juuja pesusett
ulessel?

Stasia. Jah. Ma viisin neile nende soovja.
mee iillesse, — kõige selle rõpase pesakonnale.

Mrs. Sharpe. Mis see siis tähendab: rõpase pesa-
kond?

Stasia. Jannidugi, seda nad on. See noor
paiss, see mr. Christopher Penny! Ma arvasin,
et ta parem on kui teised!

Mrs. Sharpe. Mis ta siis tegi?

Stasia. Piltisid maalib ta, terve tasina on ta
tellimise saanud. Ma ütlesin talle näkku —
ta hoidku ennast, et palitseid neid ei silma —

Mrs. Sharpe [hüüab naeru varjanisega tasku-
rati näo ees], Kii rööledad on nad siis?

Stasia. Keegi on teda sellas meelitanud — mui-
dugi vist Knight — see wana lojus!

Mrs. Sharpe. Na, na, na. Hoi oma terawat keelt.

Stasia. Seda ta on! Tahab tüdrukut kosida, kes
tema tutar võiks olla. Ja see ei ole ka parem —
tahab ennast ära müüa — jälle! Ja see wana
jäänud major ja tema naene, kes riidlevad,
niipea kui koos on. Ja see Samuels, kes noore
Larkomiga seltsis wälja andub, kuidas kõixi

tüssata saaks. Ja kas te kuulsite, kuidas see vanatüdruk kite mind praegu läbi söimas?

Mrs. Sharpe. Mis saal siis oli?

Stasia. Sest et ma tina juurde ilma koputama ta sisse läksin - ma tabasin teda närvitaps näis. Ta legi peegli ees kniksusid iseendale, mana puoltullu kanna. On veiniklassid valmis!

Mrs. Sharpe. Ja muidugi, nad on valmis.

Stasia [astub pahemalt poolt sisse]. Meie si ole ka ka paremad - teie ja mina - teie olete üks vana varas!

Mrs. Sharpe [meletult]. Varas? Misina?

Stasia. Ja muidugi, seda te olete. Ja mina olen seda ka - ja veel pahem. Mis jaoks meie õieti külbame - seda tahaksin ma teada. Mis jaoks meie külbame?

Mrs. Sharpe. Mis jaoks meie külbame?

Stasia [paneb kandikku klaasidega ära, mis ta nätte oli võtnud, tuleb Mrs. Sharpele lähemale ja vastab talle näkku.] Kellele oleme meie kasuks? Kas oleme me iseenesele kasuks või

keistele? mis-

[Maja ukse pihta koputatakse, kulmeardne,
kuuldaw koputamine, mis uotamatalt, sala-
dusliselt, ämarasse tuppa kõlab].

[Stasia ja mrs. Sharpe nukkuwad ja wahivad
silmapiilgu liikumata ükssteise otsa].

Mrs. Sharpe. mis see oli?

Stasia. Keegi koputas ukse pääle.

Mrs. Sharpe. Kes see wõib olla?

[Koputamine kurdab].

Mrs. Sharpe. Muidugi mõni kerjus.

Stasia. Waste ehk mõni külaline.

Mrs. Sharpe. Külaline? Mis külaline see wõiks-

[koputamine kurdab jällegi].

Mrs. Sharpe. Mina waatan järele, kes see on.

Stasia [lähub keskelt ära, ust oma järele minni
lõmmates].

32. etteaste.

Mrs. Sharpe üksi. Siis Stasia.

Mrs. Sharpe [wahmetu, et keegi tagasi ei tule, lähub
keskuse juurde ja waatab läbi wõtmeauku,
pöörab siis oma klaaside juurde tagasi, lähub

jälle mõtmeangu juurde, kuulab - näevand
liigub - ta jõuab veel õigel ajal usse juurest
elmale karata.]

Stasia [tuleb keskelt].

33. etendus.

Endised.

Stasia [on usse enese taga sinni pannud, ja
seisab õndsalt naeratusega]

Mrs. Sharpe [segaselt]. Ah? Mis on siis?

Stasia. Ei midagi - [seisab ikka veel õndsalt
naeratades]

Mrs. Sharpe. Mis siis sinuga on? Kes see on siis?

Stasia. Ta tuleb too pärast.

Mrs. Sharpe. Too pärast? Mis - sa oled ometi
sedeli wälja pannud, minu keelust hoolimata?

Stasia. Jah.

Mrs. Sharpe [närsitu liigutusega]. Mis inimene
see siis on?

Stasia. Ma usun, see ei ole harilik inimene.

Mrs. Sharpe. Tänu Jumalale. Üks gentleman?

Stasia [nagu unes]. Ma ei tea mitte.

Mrs. Sharpe [jälle närsitult]. Koor wõi wana?

Stasia [ikka sellesama veel tugewama unista-
wa naeratusega]. Ma ei tea mitte...

Mrs. Sharpe. Ah, sa oled päris napp! Tuhata ta
sisse! [Sääl mõnchettid kardab, ja kooreldab
tannu otse].

Stasia [anab raskuse]. Palun, astuge sisse.

Wäöras [astub raskelt sisse, kergelt kuurus
kogu. Püüdes, ligemalt waadates, näevuse
kulumud, pikse kuub wana moodu. Tema
kühar ja kepp tulitawast isiaraliskelt isuram-
dajat meelde. Tema wanadust on raske ar-
wata, mõnel silmapilgul näewad need sü-
gawad silmad rohkest muurest jutustama.
Aga saagedamini- ja ickra kui ta naeratab-
süra tema nägu noorusest. Saladuslikel
kõnkel taab ta ühe aumkartust äratawa
õhkorra ühes tuppas. Ta ometi ei ole wähe-
matgi tähtsuste tegemist tema olemises; tema
suurus peitub tema lihtsuses, tema pahmuses.]

34. etteaste

Endised. Wäöras.

Wäöras [numardab Mrs. Sharpe ees. See on lihtne

missaks, ja onti ei võiks see numardus amparklann
olla, kui Mrs. Sharpe rooknõu pona oleks.)

Mrs. Sharpe (munitub silmapilguse, kui ta seda numma
dust waatab, täiesti daamiks)

Wõoras. Tere õhtust

Mrs. Sharpe (oma kõige peenema kombel ja looniga).

Tere õhtust. Teie tulite too pärast?

Wõoras. Teie teenija ütles mulle, et üks tuba waba olla.

Mrs. Sharpe. Ja. Tuhkimise kombel on just parajasti
üks waba. Sa võid minna Stasia.

Stasia (tahab kandikut wõtta).

Wõoras (astub wahile, Mrs. Sharpele). Tõhima? See on
nii raske. (Kannab kandikun pah. p. wõlja.)

Stasia (wahib talle lahtise suuga järele, ja siis Mrs.

Sharpele otsa, kes missama keletult wõrale järele wahi

Wõoras (tagasi tules, Stasiale). Ma panin ta laua peäle.

Kas nõnda oli õige?

Mrs. Sharpe. Üksa õige.

Stasia (läheb nagu unenäos pah. p. ära, ja paneb
wese enese järele kinni)

35. etteaste.

Endised, ilma Stasiata.

Mrs. Sharpe. Kas te ei tahaks istet võtta?

Wööras. Tunan. Üinrab ihe leentooli, mis pa-
hemal pool laua juures seisab, namina lähe-
dali).

Mrs. Sharpe [kes sellega harjunud ei ole, et
temale tooli parutakse, mõtab selle nähe koh-
metult, istub nangelt].

[Ämarix suureneb, Tulipunane helix
walgustab mõlemaid.]

Wööras [naeratades] Niid wöime ärili-
selt rääkida

Mrs Sharpe [kumardab sagedasti ja kangelt
kumardamist peab ta peeneks.] Et sel-
lega alustada - teie wabandate seda kü-
simust - ma olen muudugi kindel, et -
aga - [ta waatleb arwustawal pilgul
wööra ulixendas.] mis teie olete?

Wööras. Mina - olen rändaja.

Mrs Sharpe. Te arwate reisija?

Wööras. Reisija.

Mrs Sharpe. Seebupärast?

Wööras. Seebupärast - ja

Mrs Sharpe [waatab jälle küsides talle otsa
wähe segaselt.] Waadake, mina olen
sunnitud waljawalikus natukene ette-
waatlik olema. Seltsekkond, kes minu
majas käib, on harilikult kõrgemast
keskseisusest.

Wööras [kumab tähelepanelikult päält.]

Mrs. Sharpe. Praegusel silmapilgul elab minu juures ühe baroneti õetütar. Kapitali esiteleb mr. Samuels, suure hõbeda kaevanduse omanik. Pääle selle on meil üks teenistusest lahkunud majar perekonnaga - kõrge mõjuvõimega tutvusega. Siis mr. Penny, tuntud maalija - teie olete wahest temast kuulnud -

Wõõras. Ma elan nii täiesti ilmast kahus.

Mrs. Sharpe. Ma tahan tõesti ütelda et kõik meie väikeses ringis enam vähem väga peenest seltskonnast on.

Wõõras. Saab mulle suureks auuks olema, neid tundma õppida.

Mrs. Sharpe [wiskab kiire umburkliku pilgu tema poole, leiab aga tema silmast ainult tõiist õiglust.] Minu tingimised on sellepärast, nagu te isegi aru saate, loomulikult naturkese kõrgemad kui tistes hõulistes wõõraste-pensionerides.

Wõõras. See on ireenesest meistta.

Mrs Sharpe [kumardab.] Mis teasse
püütub, mis ma teile pakkuda wõin:
ülikena tuba, ülewäl - just teise korra
kohal, kaasa arvatud täielik pension,
ühes -

Wõõras [naeratades wahetele rääkides.]

Kõigege mis tarwis on. Selle üle ei ole
meil waja sõnagi kõnelda.

Mrs Sharpe [kumardab jällegi.] Minna
nõuan harilikult kolm naela ja kum-
me schillingit nädalas.

Wõõras [tahab rääkida.]

Mrs Sharpe [tähendab, et ta wotaks.] Siie
aga - kus ma näen, et teie - (ei suuda
ühtegi teist põhjust leida) reisija olete
[wähjapurskawa suuremeelsusega] üt-
leme siis kolm naela.

Wõõras. Aga on see õige?

Mrs Sharpe [wõitlusewalmis.] Õige? Õige?

Mis te sellege arwate?

Wõõras. Ma arwan, teie enese wastu. Minna

- 1
ei ole küll rikas mees - kagu te naere-
liku teravusega nuttu ära arvasite.
Aga mul on küllalt - mu seisusord
lubab mul teile teie harilikku hinda
maksata.

Mrs Sharpe. Kolm naela on mulle täiesti
küllalt.

Wäöras. Täiesti?

Mrs Sharpe. Ja muudugi.

Wäöras. Wäga lahke teie poolt.

Mrs Sharpe [jälle kumardades]. Gaas
muudugi saab eraldi rehkendatud.

Wäöras. Muudugi.

Mrs Sharpe. Süed -

Wäöras [räägib jälle naeratades wähele].

O, meie ei lähe wististi millegi üle riid-
du. Teie olete nii haruldasielt lahke,
ma olen kindel, ma wain ennast mu-
reta täiesti teie kätte anda.

Mrs Sharpe. Mina piüan wähemalt
alati auus olla, ja - [tõuseb üles ja
trehwal oma poole pööratud pilku,

peatab. segaselt.] Kas teid ei ole kuma-
 atgi petetud?

Wõõras [nairatades.] Mäinuvad ka.
 Petiste poolt.

Mrs. Sharpe. Kust te teate, et mina vii-
 sugune ei ole?

Wõõras. Meie reisijad - meie oleme arv-
 wamises, et me auusaid ladiisi, ja
 gentleman'isid petitust lahutada eska-
 me.

Mrs. Sharpe. Sa teie usute, et üks tubade
 wäljanürija auus lady wõib olla?

Wõõras. Mispärast mitte?

Mrs. Sharpe. Ma ei teaks küll ka selle-
 wastu ühtegi põhjust. Mis minusse
 puutub, siis on see minu juures tõesti
 nii.

Wõõras. Te näete, kui õigus mul oli.

Mrs. Sharpe. Minu õnnis mees oli adwo-
 kat. Minul oli oma wastuwõtmine päew
 siin selles samas toas - iga kolmanda-
 mal reedel.

Wööras. Sa täna on just kolmas reede
kuus.

Mrs. Sharpe. Tõepoolest. Selle päale ei
ole ma sugugi mõelnud. - [Meeldetule-
tades, muutub jälle korteri wäljaürijaks.]
Kas te ei tahaks nüüd üles oma tuppa
minna? Meie lõuna on kell pool 7.
[Tõuseb üles.]

Wööras [üles tõustes.] Täna. Siis on
mul ju veel aega lähedasti.

Mrs. Sharpe. Ma waatan ainult järele,
kas kõik -

Wööras [on oma riibara ja kepi wõtunud,
pöörab ukse poole.]

Mrs. Sharpe [segab järsku kõnet.] Kas
ma ütlesin kolm naela nädalas?

[Midagi piinab teda ja sunnib pahaselt
ja tungiwalt kõnele ma.]

Wööras. See peidi õieti kolm naela küm-
me schillingit olema. Seie olite aga
nii lahke ja alandaste hinda.

Mrs. Sharpe. Ma olen wist üht teist tu -

ba mõtelnud. See üleval maksab ainult
2 naela kümme schillingit.

Wõõras. Suis wotan ma selle teise.
Ma wain wäga hästi kolm naela
mansta.

Mrs. Sharpe. Ei, kaks naela kümme on
minu tingimised. Kui te rohkem
maksate tähate, peate kurkile mujale
minema. Se saate küllalt leidma, kes
teile seda meelehääd teevad.

Wõõras [naeratab Mrs. Sharpele ita]
Kui isemeelsed on tei naesterahwad
on. [Naeratades]. Ja hääd naesterah-
wad on need kõige pahemad. [En-
tema käe wõtnud]

Mrs. Sharpe [naerab]

Wõõras ja Mrs. Sharpe [lähewad ära].

Stasia [tulib pahem. poolt].

36. etendus

Stasia. Kohe selle päale Mrs. Sharpe.

Stasia [lähel puhweti juurde, wõtab

ühesit laekart suurätid, wüb need

Lana pääle unustab, mis ta teha tahtis, seisab töötalt lana juures ja wahib axnast wälja.]

Mrs. Sharpe [tuleb keskest tagasi.]

Stasia [seisab unistades, ei kuule ega näe.]

Mrs. Sharpe [waatab natukene aega Stasiale otsa. Tema närsse on teistsugune ilme tekkinud, tema häälesse teistsugune toon - teistsugune waim on tema majasse sisse hülinud.]

Mida sa waatad?

Stasia [ärkab äkki.] Ei midagi. [Hakkab suurätisid kokku panema.]

Mrs. Sharpe [tuleb lähemale, waatab jälle

Stasia waikest kahwatut nägu.] Kas sul ei ole hinni kübarat päha panna ja enne lünnasööki natuke wärsket õhku hingata?

Stasia [wahib talle otsa.] On teil sellega tüsi taga?

Mrs. Sharpe [wõtab tal suurätid sahu-

liikult ära.] Ma katan ise laua val-
mis. Ära liig kauaks jää.

Stasia [hüppab minema, jääb aga
enne ukse juurde jõudmist seisma,
nagu peaks keegi teda tagasi.] Aga
käs saate ka tõesti ilma minuta
läbi?

Mrs. Sharpe. Ja muidugi! Mine aga.

Stasia. Ega ma kauaks ei jää. [Keskelt
ära.]

37. teendus.

Mrs. Sharpe üksi.

Mrs. Sharpe [hakkab suurätisid
kokku panema. Siis unustab ka
tema, mis ta teha tahtis. Suurätid
langewad käest lauale. Naeratus
laguneb aegamööda üle tema wana
näo, seda isäraliselt muuttes, ka
tema näib nagu unenäusse lange-
ma. Sosistades, kuna ta ülestõrtetud
nägu pehmusest selgitatud saab.]
Ja just hääd naesterahwad on need

kõigepahemad. ^{60.}

[Sessie Cangel pikkanusi.]

Mäng.Tuba nagu sissejuhatuses.

On õmarik. Nõrk tulepaiste kaminast suu-
rendab varjusid. Valgus nõrvalsisvas söögi-
toas ümbritseb heledate juontega pahempool-
set tinnust. Uulitsa laterna valgus tungib
nõrgalt ja saladusliliselt läbi akna. Kaks
leentooli seisavad teineteisel pool kaminat.

1. etteaste.

Stasia. Kenam kui enne, puhaste kattega,
puhta nurga- ja suetud juurtega. Siis
Vivian.

Stasia [astub ruskussist sisse, jätab selle enda
järel lahti. Eessaali valgus teeb toa natuke
heledamaks. Ta võtab tinnud, tõuseb tooli
pääle püsti ja süütab kroonliiktri kolm
gaasilampi põlema].

[Kõrvalt toast kuulduvad hääled, nii nagu
õhuline rääkimine pääle vaikimist.]

Stasia [sisab ühe silmapilgu ja kuulatab —
kõne kaub — ta lähel akna juurde ja tõmbab
eesriided alla.]

Vivian [seltskonna kleidid, sügavalt märga löi-
gatud, tuleb keskelt].

2. etteaste.

Stasia. Vivian.

Vivian. Nad ei ole veel lõnniga valmis?

Stasia [lähel tiivuste juurde ja vahib läbi
võtmeaigu]. Mages söök on näsil. Hispaariast
siis tui lõnnale ei tulnud? Ei ole isu?

[Ta hääl on muutunud — on lapselikku rõõmu
võimendamud.]

Vivian [kes kannina juurde leentab on
istunud], ikul oli päevalu. [On lanalt ühe
pildilehe võtnud.]

Stasia. Kas teatrisse lähete?

Vivian. Jah.

Stasia. Wananimega?

Vivian. Hoovitse, palun, oma asjade eest.

Stasia. Ma ei wõi seda teile pahaks panna.

[Rohkem embele, kui Vivianile, kes lehte vahib ja

teda tähete ei näe panevat]. Elama peame
ju kõis - milgisugusel miisil. [Waljuste]. Kas
olete juba mit üürniku näinud?

Vivian. On siin mõni uus üürnik?

Stasia. Jah. Täna õhtupoolel siia jõudnud -
just enne lõunasööki.

Vivian [sunnitud Stasia häälkõla läbi, waa-
tab ta üles ja siis jälle oma lehte]. Kuidas ta
siis on?

Stasia [tuleb lähemale, Vivianile]. Terve maailm
ei ole oneti nii nagu siin, eks?

Vivian [waatab imestades üles]. Missa sellega
ütelda tahad?

Stasia. Ma arwan, kas terve ilm niisugune on,
nagu siin? Kõik walelikud ja petised - kõis
üheskoos sõimawad - üks põlgab teist - põlgab
teisi ja iseennast - mis? Terve maailm ei ole
oneti nõnda? [Waisus].

Vivian. Ei. On küll na. häid mõtteid olemas ja
auusaid tundmisi ja enesest lugupidamist. -
[Pöörab Stasia poole]. Aga niisugused asjad,
Stasia, on ainult rikkaste jaoks.

Stasia [läheb pinnamisi keskkuse poole]. Paha
meile maustele. [Keskelt ära].

3. etteaste.

Vivian kohe mrs. Tompkins.

Vivian [laseb lihe langeda ja wahib mõned sil-
mapilgud tulle. Tiivuks arvaneb, süügitas
süüdluse kõnelennist].

Mrs. Tompkins [astub sisse ja paneb mehe enise
järel kinni. Ta on lihtsalt, aga maitserikkalt
riides] Mis su päävalu teeb?

Vivian. Natukene parem on.

Mrs. Tompkins. Sa ei ole palju kaotanud.

Wäikesid väga hästi veel natukene rohkem
õlga näidata. [Tahab Viviani klidi wäljalõike
juures midagi muuta.]

Vivian [taganeb tagasi]. Palun-mitte! Ma ei
mõi seda sallida, kui mind puuditakse

Mrs. Tompkins. Naljakaas tüdruk oled sa. Kui
su ema ema sind puuditada ei tahi-

Vivian. Ainult täna mitte! Ma olen nii ner-
viline täna! [Silmi aja lihe päale pöördes].

Kuidas siis uus külaline wälja näeb?

Mrs. Tompkins. Kulle ta ei meeldi.

Vivian, hispaarast mitte.

Mrs. Tompkins [laura juures seistes, seljaga
söögitua naise poole, ja omale ajalehti otsides].

Seda ei saa seletada. Tema juuresolekul on
nii piinlik tunnus. Tuba ainult lenna taas.
mükkimine —

[Tiivuksed avatakse.]

Miss Kite [ühus, nagu ta ise ütles, ja vastavas
ilukonnas. Mrs. de Hooley pidu klidid, tulvad
pahemalt poalt.]

4. etteast.

Endised. Miss Kite. Mrs. de Hooley.

Vivian [palju tähendava pilguga Mrs. Tompkinile]

Ruttu! Ruttu!

Mrs. Tompkins [näostab, jõuab aga tühja leentooli
le ühe sekundivärra hilja]

Miss Kite [viskab enda mõeldumõnsalt enne
Mrs. Tompkinsi pahem pool kaminat seisva
leentooli].

Mrs. Tompkins [viskab ühe pilgu miss Kite
pääle, lähed tehtud üheskõiksusega temast]

niööda ja istub laua äärde.]

Mrs. de Hooley [istub Viviani pahemale poole toolile]. Ahul oli nii kahju, kui ma kuulsin, et teil päevalu on.

Vivian. On juba parem.

Mrs. de Hooley. See rõõmustab mind! Kas olete meil uut külalist juba näinud.

Vivian. Ma olen temast kuulnud.

Mrs. de Hooley [unistavalt]. Ta tuleb mulle kedagi meelde, veda ma kuusaajil näinud peaaegu olema. [Mõteldes]. Hulga aja eest.

Miss Kite. Kiipajis kui mina tean, on meie auustatud proua Sharpe ta mulitsalt sisse toonud, ilma ühegi soovituseta.

Mrs. Tompkins. Kuidas? Arvate teie, et Mrs. Sharpe on julgenud kedagi ladyde ja gentle manide seltskonda sisse tulla, kes mitte —

Miss Kite. Ei tea ta sedagi, kes ta on!

Samuel [on söögitoast tulnud ja uuse enda järel kinni pannud. Ta kannab smoking-ülirõnga ja suuri briljant nõõpisiid, suitsetab jämedat sigarit.]

67.

5. etteaste.

Endised, Jake Samuels.

Mrs. Tompkins [Samuelsile] Mis teie demast arvate?

Samuels [lana juures, ajalehte otsides, selg teiste poole] Meie loomaia uuemast elanikust? Koh, kõige päält, tema ei ole mitte seda, mida mina gentlemanniks nimetan.

Miss Kite, ahnu pääle mõjub ta nii, nagu oleks tal raha. [Naeratab Mrs. Tompkinsi poole]

Mrs. Tompkins [naeratab vastu]

Samuels [pöörab ruttu ümber]. Kuudas nii? Ahspärast teie seda mõtlete?

Miss Kite. Ma ei tea mitte. Ta mõjub lihtsalt minu pääle nii.

Samuels. Koh, siis on ta võib olla ometi auus inimene. Ega sääl keegi parata ei saa, millesse ta on sündinud. [On võin ajalehed võtnud ja panud ühe ajalehe teise sisse, nõnda et ainult veel üks näha on. Istub pahemale poole lana ääre]

Majur [frankis] ja Knight [frankis kalliskiviidega]

koormatud, punane siidi taskurätt, valge
vest, murikett krelokkidega, astuvad naerdes
kõlealt rinni sisse, majori kätsewalt, Knight
hääletalt. - Knight on majorile ühe köditava
loo jutustanud.]

Larkcom [omas mudulises ilukonnas, paneb
ukse rinni ja lähleb Samueli juurde.]

b. etteaste.

Ündised. Major. Knight. Larkcom.

Major [naerdes.] Kõige peenem luugu, mis ma
kunagi kuulnud olen! Kiisugune pagana tragi
naesenägu! [Vairab meest valjult, ja annab
Knightile küünarnukuga märku]. Seda pean
ma omale kõva taga kirjutama!

Vivian [on isa sisseastumisel ilus tõusnud ja
lähleb kirjutuselaia äärde, kuhu ta istub,
selga toa poole pöördes ja teeb nagu kirjutaks ta
kirja].

Mrs. de Hooley [touseb sel silmapilgul, kus Vivian
tooli wabaks annab ja lähleb senna istuda.]

Larkcom [kargab nutu senna ja viskab ennast
enne Mrs. de Hooley leentooli]. Kinajagu ees.

[Naerab mrs. de Holey wõlja, seab enda lahedalt istuma, wõtab piibu taskust, mida ta tõi ääres ja põlema süütas.]

Mrs. de Holey [teeb Larkcomi ees põlgust arwada näo, lähub siis pahemale poole õmbeluse-lauakese juurde, wõtab oma tükkarwi ja niib selle laua pääle, kuhu ta miss Kite lähedusesse istub].

Majur [lähub laua juurde ja otsib ajalehti].
Kas keegi ei ole „Globe“ näinud? [Samuelile]
Mis sugune ajaleht teil on?

Samuel [näitab wõlmist] „Standard“.

Majur. Kus pagan see „Globe“ siis on jäänud?
[Hakkab otsima]

Mrs. Tompkins [Knightile, kes mrs. de Holeyst wabaksantud toolile on istunud]. Ta saab warsti walms. Mis te niieist murrakust arwate?

Knight [raputab pääd]. Mitte minu maitse.

Larkcom [Knighti poole pöörates]. Ta ei uska sugugi juttu wasta - mitte seda, mida mina juttuwestmiseses nimetan.

Majur. Mina pean teda narrikes [On klaveri
pääl nootide seas ümber tuustunud, viskab
nüüda nimmes pilgu kirjutuselana poole].

Mrs. Tompkins [naerdes]. Ma panin teid tähele,
ta neis sinuga väga hästi valmis saawat!

Stasia [on kuskult sisse astunud, Ta toob
kandiku pääl kohvi].

7. etteaste.

Ündised. Stasia.

Stasia [jääb kõige enne Mrs. Tompkinsi ette
seisma] Kohvi.

Mrs. Tompkins [võtab ühe tassi].

Majur [lähel laua juurde, võtab ühe ajalehe ja
istub laua ja Mrs. de Hooley vahel]

Stasia [lähel kohviga edasi]

Knight [Mrs. Tompkinsile]. Meil ei ole teda siin
maja. Ta ei sünni peenesse seltskonda.

Laracom. Ta ei külbä meil sekka.

Miss Kite. Ma ei saa kätte, kas ta noor mees on,
kes katsub wana mõlja näha, või wana mees,
kes noor tahab olla.

Majur. Ma vihkan seda inimest; tal on silmad!

mis nagu igale poole järele tungivad.

Mrs. Tompkins. Meie peame talle seda näitama, et ta meile soovitaw ei ole.

Knight [Larkcomile]. Sellises sünnite tui kõige paremini, Harry! Tehke talle elu kibedaks.

Larkcom [naerab ja niscutab]. Selle eest saab hoolitsetud. Me teeme temaga natuke nalja.

Samuels. Jätke ta rahule. Küll ta juba õpib elukombed meie käest.

Christopher [tuleb pahemalt poolt]

8. etteaste.

Endised. Christopher.

Christopher [kes eelmist lauset on kuulnud].

Wõi meie tema käest.

Vivian [kes päält on kuulanud, pöörab ümber].

Mrs. Tompkins. Meie tema käest? See ei ole paha! [Naerab vihaseks saades waljusti].

Major [naerab niisama. Enesele] Lambapää!

Miss Kite [on ümber waadanud].

Larkcom [suitsetab].

Samuels [on üles waadanud]

Knight [lasel kihisemat pilkenaarne kuulda]

Mrs. de Hawley [unistab iska meel.]

Vivian [Stasiale, kes kohvikandikuga ring-
käigul tema juurde on jõudnud]. Ei, tänan.

Stasia [sõbralikult]. Võtke onni! See on pää-
valu vastu hää.

Vivian [vaatab Stasiale otsa, naerab. Siis võtab
ta ühetassi]. Kas sa oledid nii lahke ja kuur-
sid minu mantli? Ta on minu woodi pääl.

Stasia. Häameeliga, kui te minuga nõnda
kõnelete. [Läheb keskelt ära].

9. etteaste.

Endised ilma Stasiata.

Mrs. Tompkins. Oled sa valmis, Vivian?

Vivian [tõuseb üles]. Jah, Stasia saab minu
mantli.

Mrs. Tompkins [Knightile, emaliku õrnusega].

Teie vaatate siis natuke tema järele.

Knight [kes üles on tõusnud]. Iseenesest mõista.

Major [tõuseb nii sama üles]. Iseenesest mõista

Tema vaatab meil asemel meil väikese silmatäpa

järele. [Pöörab naise poole].

Vivian [tulib ette].

Knight [seisab Viviani kõrval].

Major [Viviani ja Knighti pääle tähendades, liigutatult]. Mai ja - juli.

Larcom [kargab üles, on paavri sammuga klaveri juures ja päntab. kändelsohni

"Pulma marssi"

Major [lööb särades käe ja päaga tantsi].

Samuel [on üles tõusnud ja laua juurde läinud, et uusi ajalehti otsida.]

Christopher [astub nissamuti laua juurde, et ajalehti otsida.]

Stasia [on Viviani mantliga keskelt sisse astunud.]

10. etteaste.

- Endised. Stasia.

Knight [võtab Stasialt mantli ja paneb Viviani-
le ülgade ümber].

Mrs. Sharpe [tulib keskelt].

[Inimestest on sirmitavline vari tekkinud, mis Viviani varjab. Tema tagast on võõras

tähelepanematalt pahemalt poolt sisse astunud.
 Kui Vivian valmis on Knightiga keskuse
 poole minema, seisab wõoras nende ees.
 Tema pehmed silmad on kindlalt Viviani
 pääle pöördud — silmad, mis kõiki walusid
 maailmas tundma näiwad. Vivian jääb
 järsku seisma, mantel langeb tal õlgadelt
 jälgade ette põrandale. Üleüldine wainus.
 „Tulna marss“ wainib).

M. etendus.

Endised. Mrs. Sharpé. Wõoras.

Mrs. Tompkins [kes ainult Viviani nagu kinni
 naelutatult näeb]. Mis on siis?

Vivian [pöörab silmad ema poole]. Mul on
 kahju. Ma ei wõi mitte — mul on wõimata,
 lana õhtu ihus minna.

Majov. Aga armas laps!

Vivian [pöörab pilgu weel kord wõora poole].
 Ma ei wõi mitte — ma ei wõi!

Wõoras [läheb mööda]

Vivian. Mul on kahju. [Knightile]. Ühes teine kord.
 Tõstab cuttu sumardades oma mantli üles,

75.

mässib enda hõilsalt sinna sisse, nagu
keegi, kes külmetal, ja lähub naru püüga
kiirelt keskest ära.]

12. etteaste.

Endised ilma Vivianita.

Mrs. Tompkins. See tuli palamisest toas.
Tal oli päeval juba natukene halb. [Majorile]
Jää sind siia. [Järgneb Vivianile keskest]

13. etteaste.

Endised ilma Mrs. Tompkinsita.

Mrs. Sharpe. Siin on küll natukene sumbu-
nud. Kas me ei aware arant?

Miss Kite. Ja, palun.

Stasia [ruttu]. Ma teen ta lahti. [Awal alumise
akna, mõtles siis kandikku, mis ta kirjutuseleht
pääle oli pannud ja lähub keskest ära.]

14. etteaste.

Endised ilma Stasiata.

Samuels [on omale uue ajalehe välja otsinud
ja jälle pahemale poole lauda istunud].

Major [Knightile]. Väene tüdruk! Tal on nar-
gesti kahju!

Knight [vastab urisemisega]

Major [natsub teda vaigistada]. Kas teeme õige ühe naisese partiikese, mis? Ja siis vaatame, kuidas ta käsi käib. Kas võime kaardilauda saada, mrs. Sharpe?

Mrs. Sharpe, chuidugi. Ma saän ta korda. [Läheb pahemale poole ära].

15. etteaste.

Endised ilma mrs. Sharpeta.

Major, Täna. [Wotab Knighti käelt kinni ja wiib ta pahemale poole ära, minnes]. Võimatud elurad, need naased, võimatud elurad — ja süügi, mis peaksime me ilma nendeta pääle hakkama — mis peaksime me pääle hakkama! [Läheb pahemale poole ära].

Knight [majoriga käsinaes ära].

Major [paneb ukse enda järel kinni].

Christopher [tuleb teiselt poolt miljest üle ja istub par. poole leentooli kamina ees. Ta hakkab lugema, aga ajaleht vajub maha, ta warib ukse silmi tulle].

16. etteaste.

Endised ilma majori ja Knightita.

Mrs. de Hooley [kummardab aegajalt miss Kite poole ja sosistab sellele midagi].

Miss Kite [vastab vahel, vaatleb aga võõrast].
Larkcom [wainib].

Wõõras [Larkcomile]. Kui hästi teie mängite.

Larkcom [pöörab ennast klaveriistmel
ümbär]. Hallo - Teie olete ka siin wa' men-
nas? [Pilg võõra sügavatest silmadest
naatab ta kindluse]. Armate?

Wõõras. Teil on mängimise mis nagu inimesel, kes muusikat armastab.

Larkcom. Mis te ütlete! [Tõuseb üles ja hõõritab võõrale nakkii]. Mis see lullus tähendab?
Kas tahate minu käest raha laenata?

Wõõras. Kui ma ka tahaksin, ega see midagi ei aitaks. [Naeratades]. Teie saaksite ju minust oneti silmapilk aru.

Larkcom [pöörab häbiga ära]. Oli ainult maha. [Seletades]. See on minu nõrk külg, kui keegi mulle ütleb, et minul muusikast arusaamist alla. [Fõlgavalt]. Kõik, millest nad siin aru saavad on „timpa - timpa - ti - “

Wööras. Ja sellipärast mängite neile —
millest nad aru saavad.

Larkcom. No ja, keegi peab ometi siia kongi
elu tuuma.

Wööras. Ah sv. [Panab käe Larkcomi öla pääle]
Keegi, kes sellies hääsüdamine küllalt on.

Larkcom. Sellega ei ole suurt waewa — ja see
teeb mulle nalja!

Wööras. Sv.

Larkcom [kellel midagi wööra juures usaldust
aratab]. Minu mõte oli õieti — warietee kunst
ninkes hakata.

Wööras. See oli tõesti hää mõte.

Larkcom. Te peate nimelt teadma, mil on ka
häält.

Wööras. Ja nalja — seda näeb teie silmadest.

Larkcom [silmapilk umbusklik, kui ta
wöörale silma waatab] See on õige. Inonikora,
kui ma just tujus olen, ajan ma nad
kuin riheskoos naerma — ja see ei ole siis
selles seltskonnas sugugi nii kerge, seda
mõite uskuda.

Wööras. See oleks ülekohus, kui te oma ande nõnda nänngu jätate.

Larkcom. See on ainult küsitaw, kas see na wama ära tasuks.

Wööras. Misparast mitte? Ja siis - on see siis ainuke küsimus? Te wõiksite palju- dele inimestele töomu valmistada.

Larkcom. O je! Ega te ometi ei arwa, et Harry Larkcom inimese armastaja on? Mis see tema rahakotile sisse toob - [lööb tasu pihta] see on Harry Larkcomi küsi- mus!

Wööras. Ainult? Teie mängite ju siin selts- konnale „timpa - timpa - timpa - ti - ette. Misparast te seda teete?”

Larkcom. Misparast? Sellepärast, et —

Wööras. Toob see teie rahakotile midagi sisse? Ei. Teie teete seda sellepärast, et te häa inime- mene olete. Teie tahate inimesi enese ümber röömsad näha. Kus teie olete, peab elu lõbus olema, ja kurvad, wäsinud näod peawad naeratama. Teie annate inimestele palju

rohken, kui rahaga tasuda võib. Teie annate neile: iseennast. Kas te seda inimesearmastuseks ei nimeta?

Larkcom. Võib ka asja nõnda mõelda.

Wõõras. Ja kuidas siis teistiti?

Larkcom. Mina tahan kuulda, kuidas kõis minu ümber kõneleb: Harry Larkcom — suurepäraline! hinget teie oma inimesearmastusega kuhu tahate! Inimestus ja kiitus — need on, mispärast ma seda teen!

Wõõras. Ja tänuõnnad ja lugupidamine. — kas need teie silmas midagi ei maksa?

Kunstnik, kes oma kaasanimeste jaoks töötab ja mitte ükski oma rahapungale, on alati inimesearmastaja.

Larkcom. Inimese. Kii ütles minu ema ka alati. Ta tõendas, ma ei olla kunagi nii õnnelik, kui siis, kui ma teisi õnnelikuks teen.

Wõõras. Näete. Teie ema tundis teid. Ma olen seda nii sagedasti läbi elanud. Teie kunstnikud olete ainult oma kunstis õnnelikud. Kõik muu on — aja raiskamine.

Larkcom. Kas tahate kord mõnda minu asja-
dest kuulda?

Wäaras. Wäga hämmeliga.

Larkcom. Täiesti?

Wäaras. Ja muidugi. See võmustaks mind,
kui ma vast edaspidi mõtelda võin, et
ma teile teie elukutse algusel naturee abives
võisin olla.

Larkcom. Palun, ärge sellest kõnelige.

Wäaras [avaldab oma nõusolemist].

Larkcom. "Harry Larkcom - kunstnik!"

Wäaras [naeratades]. Ja inimusteamastaja.

Larkcom. Ja inimusteamastaja. [Naerab]. Hääd
ööd, kui ma teid tänan enam nägema ei
peaks - [sirutab talle käe vastu] seltsimees!

Wäaras [kätt andis]. Hääd ööd - seltsimees!

Larkcom [läheb keskuse poole]

Samuel [peatab teda mõdaminekul]. Kas
teie arvate, et tal raha on?

Larkcom. Seda peate ise välja uuristama.

Samuel [hõuseb üles]. Kas teie seda siis
nähte ei saanud? Millest te siis kõnelesite?

Sarkom. Kas teada tahate? - Kunstist ja inimesearmastusest! [Lähel pahemale poole ära, ust enese järel kinnihüües].

Samuels. Kunst ja -? Kuulge, Harry!
[Järgneb Sarkomile].

17. etteaste.

Endised ilma Samuelsi ja Sarkomita.

Mrs. de Hooley [on ühistõusnud ja paneb oma töö laua pääle korvi]

Christopher [on ühistõusnud]. Kas tahate siin seda tooli?

Mrs. de Hooley. Täna, ennist oleksin ma teda häärneliga tahtnud. [Lähel temast mööda].

Miss Kite. Ega te ometi ära ei lähe?

Mrs. de Hooley. Ma tahan ainult paar kirja kirjutada. [Istub kirjutuse laua ette, selg tva poole].

Christopher [istub Samuelsist vabaks jäetud tauli pääle laua äärde ja on sellega tegevuses, ajalehtede veeri joonistustega käites].

Wäras [on selle platsile liginenud, kus miss Kite ikka alles istub].

Miss Kite [wäärale, enda vastu tühja leentooli
pääle tähündades]. Talun, istuge. Tutustage mulle
midagi.

Wääras [tõmbab tooli lähemale, istub].

Miss Kite. Ma pean teile midagi üles tunnistama.
Teie suate mind küll väga julgeks pidama.

[Kihistab]. Aga teate, teie huvitate mind.

Wääras. O, see rõõmustab mind. Midagi ei võiks
ma enesele rohkem soovida

Miss Kite. On see tõde? Teie mehed olete nii —

[Ta tõuseb üles, et üht unustawat pilku wääras
poole heita].

[Wääras pehmed, tõsised silmad on kindlasti
tema poole pöördnud].

Miss Kite [jätab oma kihistamise ja liialdava
oleku]. Mis pärast te seda siis soovite?

Wääras. Sest et teie tärn ja waimurikas olete.
Ja tärn, waimurikas naene võib nii tärn sõber
olla. [Pause].

Miss Kite [wahib oma ette, järsku tõsiselt].

Teie peate mind kargaks ja waimurikaks?
Ma loodan, et ometi — mõnest minu

tähendusist äelust ei leidnud?

Wäöras. Natureene - toravust. Aga see on wiga, mida osawad jutustajad sagidasti teevad, Teie rõikesite muudugi ka ilma selleta oma pääle jülge olla.

Miss Kite [vaatab jälle tulle]. Ma usun, inimene lähub kibedaks, kui wanadus tuleb - [meelde tulitadus] ma arvan muudugi - [Wäöra silmad teevad ta segaseks, et kogeldab, jääb pööleli].

Wäöras. Teie kohta ei maresa see wabandus. Teie ei ole wana.

Miss Kite. Ach, ma olen kolmikümmend - [tahtmatalt summirvad wäöra silmad teda tütt awaldama] - ma olen nelikümmend. Seda ei nimeta teie sineti mitte nooreks? Wõi ehk?

Wäöras. Kaar küllalt, et noaruse tundmisi weel pole ära unustanud, ja wana küllalt, et andes anda. Nelikümmend. See on ilus wanadus.

Miss Kite [pahane wäöraga, pahane iseenesiga] Ja, wäga ilus! Teie meelst on küll iga wanadus

ilus! Wast ehk peate mind ka ilusaks?

Wõoras [tõsiselt otsawaadatus]. Ja, mina pean teid ilusaks. Teil on ainult üks rüga, mis teie iludusele kahju teeb.

Miss Kite [näpsakalt]. Kas te ei tahaks mulle ütelda, missugune? See oleks ometi kahju, kui minu iludus selle ainuühele wäa all kannatama peaks. Wast ehk wain ma tast lahti saada.

Wõoras. See on edewuse puudus.

Miss Kite [waatab umbusklikult teiselt otsa, kas see temaga komitit ei mängi]

Wõoras. Teie waatate oma peeglisse ja ei ole - täiesti ilma põhjuseta - enesega rahul.

See ei ole - andke andeks - teie poolt tark.

Miss Kite [pöörab silmad ära]. Teie tahate küll sellega ütelda, ma meeldiksin enam ilma shmingi ja puudrita - ja wärwmata juuksestega?

Wõoras. Tahin ma teie pilti kirjeldada, nagu mina teda enese ees näen? Armas, kena naisterahwas, wõib olla ehk naturese kahwatu - on ju walgeid wõsisid ja punaseid - selgeti, säras-

water silmadega - mitte mingit kavalast
kunstist rikutud - pehme pruuni juukse-
krooniga, mida aeg oma karmi näoga
pole puutunud - kas te ei peaks ka ise seda
ilusamaks ?

Miss Kite [inna veel teisale pööratud silmil.]
Sellest ei saa teile aru. Maailm teeb - vanadele
naesterahvastele elu nii raskest.

Wäras. Kas te ei tahaks neid väeseid,
vanu naesterahvaid aidata ?

Miss Kite [vaatab küsivalt talle otsa.]

Wäras. Selleläbi, et te maailmale näitate,
[naeratades] kui nõiduvad, vanad neljaküm-
neaastased naesterahvad olla võivad ?

Miss Kite [tõuseb üles]. Kääd ääd.

Wäras [tõuseb niisama]. Teie lähete ?

Miss Kite. Ma tahan ^{natund} minustada, mis te mulle
ütlesite. [Pool waljusti]. Mina olen üks wana,
õel, kihwtine nass - üks wärwitud halatse-
mise wäärt loom ilma iseensest lugupi-
damiseta - ja ma vihkan teid, sest et
te mind minu enesele nii näitasite,

87.

nagu ma olen. Ma vihkan teid - ma -
Knight ja major [tulevad paremalt poolt].

18. etteaste.

Endised. Knight. Major.

Miss Kite [on oma viha avalduse süsinaks
alla surunud]

Mrs. de Swoley [kirjutab].

Christopher [joonistab].

Major [sisse astudes]. Ah, teie olete mängus
minust üle.

Knight. Teie ei ulnud nii huas, nagu
harilikult.

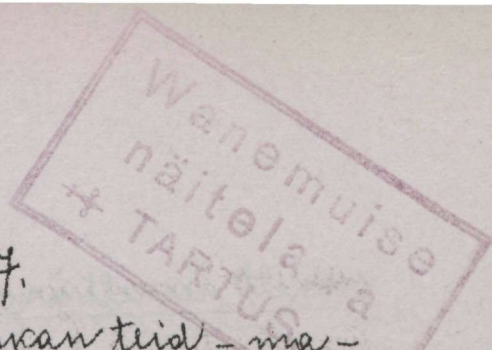
Major. Ee, mina ei külba nii sugusele män-
gijale nagu teie. [Christopherile]. Teateid
ülevaalt?

Christopher [raputab peäd]. Ei.

Miss Kite [on jälle oma endise olu oman-
danud. Kõneleb nõnda et terve tuba seda
kuuleb.] O, mul oli nii lõbus teiega juttu
mesta. Hääd üäd.

Wäras. Hääd üäd. [Sirutab miss Kitele näe]

Miss Kite [ilma näeandmata ruttu ja



ühkelt keskelt ära].

19. etteaste.

Endised ilma miss Kite ta.

Major [Knightile]. Ma juoksen õige korras
mõllesse - maastama, mis on.

[Läheb keskelt ära].

20. etteaste.

Endised ilma majorita.

Knight. Ma tahaksin teilt midagi küsida.
[Waatab ümber, tõmbab müüra kõrwale]. Seda
"kva palavust" mõtke pagan! See oli just see
silmapilgul, kui Vivian teid nägi, et ta en-
nast korraga terve ei tundnud. [Karab
pilkawalt]. Mis salasõprus see teie kahe
vahel on?

Wööras. Teie arwate, et mina tema pääle
mõjunud olen?

Knight. Ma ei arwa midagi, ma nägin seda.
Viviani silmad olivad kõik see aeg teie poole
pööratud.

Wööras. Kas ei mõinud see ainult tema pare-
mad tundmused olla, mis teda tagasi hoidis?

Knight. Tema paremad kundmused? Mis
 ta siis paremat teha võib, kui minule tulla?
 Ma olen rikas. Kas ma ei taha häid tema
 vastu olla? Kas ma ei taha temale raha
 anda - raha, mida ta ära raisata võib,
 nagu tal hirmu on? [Kaswawa ägedusega]
 Kas ma ei ole tema jaoks häid küllalt?

Wäras. Ja Vivian? Saaks tema teie jaoks -
 häid küllalt olema?

Knight [inestades]. Tema! Mõni jaoks häid
 küllalt?

Wäras. Tõdruks, kes teie raha võtab ja -
 teie armastuse, joo teile selle tasuta muud
 ei anna, kui ostetud naise küllma raisutust.

(Pause).

Knight. Sellist ei saa teie arm. Maailm ei ole
 luuletuste kogu, kus "uuni jätkub väikeses
 õnnis armastaja paarile" Tõdruksel peab
 elada olema.

Wäras. Ja muidugi! Elada! See on kallis asi,
 elada! Teie peate teda elule aitama.

Knight. [inestades]. Elule aitama?

Wõoras. Ja armastab seda noort poissi.

Knight [heidab ühe muriva pilgu Christopheri poole, kes nendest hoolimata lausa ääris joonistab].

Wõoras. Selle omaks peab ta saama, tema laste emaks saama — lapsed, kes temale armuks on. Armastus! Töö! See on naise elu. Teie võite teda selle elule aidata.

[Jällegi vaikusi]

Knight [pahaselt]. Hästi öeldud. Mis minul siis sellest on?

Wõoras. Teie armastate teda.

Knight. Noh, ja siis?

Wõoras. Siis on see ju ometi väga lihtne. Siis ei ole millegi muuga tegemist, kui selle pääle mõelda, mis temale kõige parem on.

Knight. Seda mina just olen. Kas minul siis mingisuguseid võiguseid ei ole?

Wõoras. O ja, võigus, teda teenida.

Knight. Teie eksite. Te kõnelete minuga, nagu oleksin ma mõni suurtsugu, peenike härra, või randaw rüütel. Seda mina ei ole.

Ma ei ole õieti gentlemani. Ma olen ainult
 üsna harilik väike vana mees. Ma olen
 riihmedudesobitaja see on kõik, mis ma olen.

Kas saate arv? Inimene, kes riihmedusid
 sobitab - naturiline kahtlasele viisil tihti.

Ma annan järele, kõike on täsi, mis te ütlete.
 Aga - [ta lööb omale vastu rinnu, ta hääle muutub
 kaeblikuks kinnumiseks, naastundmus
 iseärase vastu laenab talle pathost.] seda ma
 ei või.

Wõõras. Kas te selles päris kindel olete, et ma
 eksin?

Knight [teeb ühe liigutuse ja lahul pikkamisi
 peäd raputades, küübras parempool kaminat
 leentouli juurde. Sinna istub ta kokku lan-
 genult ja sirutab näed tulle poole].

Wõõras. Iseennast unustada - kõike muu unu-
 tada, pääle armastuse tema vastu, ja teda
 ta õnnel aidata, see oleks tõsise gentlemani
 kohane. Kas te ei usu, et teil niisugune gentle-
 man võte olla?

Knight [puurab oma mureliku näo võõra poole]

Mispärast ei võiks ta mind siis armastama õppida - aja jookesul. Ma olen sinu hää tema vastu - ja lahke - ja - [Wõõra pehmed silmad puhkavad tema pääl, ta sõnad surevad nende pilkude all.].

Wõõras. Ma usun, teie võisite tema armastust utemini mõtta - et ta elu otsani auustusega teie pääle mõtleb - teie nimu oma lastele õpetab, et ka need teda armastama, teda auustama õpivad.

[Wäikus, mis ainult mrs. de Howley sulle kirabi-
nast segatud saab. Siis avaneb keskus ja
Major [ilmutub jälle].

21. etteaste.

Endised Major.

Major [ei näe Knighti esiti]. Kas ta ära on laimud? [Tuleb kaugemale jõe leiab Knighti]. Ah, sääl te ju vletegi. Ma kardan, waise laps ei toibu mist niikaugeli -

Knight [näeb korraga vanemaks muutunud olevat, nõrgemaks. Muudetud toonil.] ütelge temale - see ei tee midagi. ütelge temale, ta

olgu üsna rahulise, [Tõuseb üles ja lähleb
kassukusse poole]

Mrs. de Shouley [on oma kirjad lüpetanud,
tõuseb üles].

Christopher [vaatab üles].

Määras [seisab segamini astud lava juures]

Knight [pöörab ümber]. Kahju, et piletid
saisnu lähewad. [Tõuseb teatri piletid
westi taskust wälja, waatab ühe otsast
teise otsa]. On killegil hirmu minna?

Samuels [tuleb pahum. p. paberid käes].

92. lõaste.

Endised. Samuels.

Knight [majarile]. Teil ehk wast? Wast ehk
tahaks mrs. Tompkins häämelega minna.
Major. Koh - [wõtab unia uuri] see on teist väga
lahke, mõik olla teeb see talle nalja.

Knight [kuu ta majarile piletid annab].

Ilus mõisne looske - ka jaoks.

Major. Väga lahke teist - tõesti väga lahke.

Knight. O palun. [Pöörab uuesti ümber ja wai-
ke küüras kogu lähel uusest wälja].

Endised ilma Knightita

Mrs. de Hooley [võtab oma töökorvi laua päält ja istub kaminast par. ps. leentoolile].

Samuels [jääb pahemale poole seisma].

Major - hm - - näib natukeeni halvast tujust olevat - meie väene sõber.

Samuels [naerab]. Na ja, õhtu ei olnud just nii sügune, nagu ta seda omale ette oli kujutanud!

Major. Ja, meie naestesõbrad! Mis meie võise kannatama peame!

Samuels [naerab].

Major [määralt]. Kas tui abielus ei ole? Mis?

Wõoras. Mul ei ole seda - õnne.

Major. O, siis kahitsen ma teid! [Vahetab Samuelisiga grimassisid, näib väga kabusstatud una enese kometist].

Samuels [Lüskab tuuli kaminast vähesemale ja keeb oma paberitega tegemist].

Mrs. de Hooley ja Christopher [võtavad enda tööd jälle kätte].

Wõoras. Sellest on juba kuu aega tagasi.

hiina olen kakskümmend neli aastat abi-
elus. Ja ma olen seda ainult ühe ainukese
kurra nähtsenud.

Samuel [naerab jälle].

Major. Mille üle teie naerate? See on tõesti nii-
- ainult ühe ainukese kurra.

Samuel [naeb naeru käes]

Major [määralt]. Need noodsad noored mehed
silkavad kõige üle, mis tundmus on. Nad
naeravad meie üle - hünivad meid koiduks
ja amarikuks ja ei suuda sellest aru saada,
et mees oma enese naest võib armastada.

Wäras. Ja need ei suuda nii mõnestgi as-
jast aru saada.

Major. Üksa minu arvamine! Misule on
naene minu elu täht, mis alati minu päale
alla vaatab, särades, kiirgades -

Samuel [purssab hirmuvalt naerma]

Mrs. de Hooly [naeratab].

Christopher [vaatab üles]

Wäras [majorit ühe liigutuse läbi segades].

Ma mäletan teie abikaasat veel väga hästi -

ma tundsin teda noore neiuna.

Majur [jaraku inimestaval toonil]. Teie?
Kus teie olite?

Wööras. Ühes sõber, seda teie ära unustanud
olite.

Samuels [lõikab tuuli kaminast wähe eemale
ja teeb oma päheritiga tegemist].

Mrs. de Kooly ja Christopher [wõtavad enda tööd
jälle kätte].

Wööras. Sellest on juba kama aega tagasi.

Majur [nõnnetult]. Wäga lahke teist, mu härra -

Wööras. Kas mäletate veel seda õhtud, kus
me esimest korda temaga rasku puutusime -
hinnamaal ujakese paardel?

Majur [heidab kiire pilgu tema poole].

Wööras [edasi kõneldes]. See oli kirsioite ajal -
Kas mäletate veel? Kaunimat pilti ei wainud
olla.

Majur [wäikse mahaja järel, kuinsalt]. Ja, ja,
ta oli kena noor neiu - [jäörab ära] seerord.

Wööras. See on otse inestamise wäärt - teie ei saa
oneti iku wana auustaja päale armukadedas -

kui vähe aeg terna pääle on möjunud.

Major. Ja. Ta on vähe muutunud - nii üldiselt - niidugi, terna kuis -

Wäöras [mahel rääkides]. On naturkene -
kätemass läinud. See ei ole wiga.

Major. Ei koguni mitte. Kõhna naest ei ole
ma ialgi sallida wäinud.

Wäöras. Ka tui oleti wäga vähe wananenud,
kui ma endale seda tähendust lubada
tohin.

Major [püörab wäga nühber]. Arwate ?

Wäöras. Aastad nõuawad niidugi wna üigust.
Aga teil on ikka meel see endine, kiire, noo-
rusline käis, seesama - kuidas ma pean üt-
lema - armastusewääriline paendumus.

Major [naerab, waimustatud]. Ikka meel sol-
dat, mis ? Ikka meel soldat !

Wäöras. Ma usun, see oligi, mis teile niisuguse
meeldiwuse andis.

Mrs. Tompkins [tulib keskelt, lahtine kiri käes].

24. etteaste.

Endised. Mrs. Tompkins.

Mrs. Tompkins [majori juurde, hviab talle kirja
näha] Missus me lugu! Mulle uneti, õmbleja -
major. Ah, sa tuleid just parajal ajal.

Mrs. Tompkins [tahab rääkida].

major [pool majusti]. Teine kord. Teine kord ütlen
ma sulle. [Majusti] Ma tahaksin sulle ühte wana
sõpra esideleda. [Näitab wõõra pääle]. Ühte sõp-
ra, kes mind juba siis tundis - kui me kihlatud
olime

Mrs. Tompkins [waatab, majori rääkimise
läbi kohkunud, wõõrale wana uuringalt otsa.

Isa rääkimine mälestus wõõralt temas üles üles.

Ta pööreb oma inimestawa, küsiwa näo oma
mehe poole, siis waatab ta jällegi wõõra pääle,
ja jällegi oma meest]. Ja. Sellest on palju
aega tagasi - kui ma noor tüdruk olin -

Devonshires - [ta silmad on jällegi wõõra pääle
puuratud. Mälestus kasvab]. Meie wetsime
inimestega sagedasti juttu. Ma mäletan küll.

Wõõras. Teie abikaasa jutustas mulle, ja
ma usun teda - [paneb käe naeratades ma-
jori öla pääle] et teie abielu nii õnnelikult

kujunenud on. [Seisab naeratades nende kahe vahel].

Mrs. Tompkins [pöörab küsiva pilgu oma mehe poole].

Chajur [riatsub oma segadust kramplikult naeruga varjata, tahab midagi ütelda, ei tule aga midagi meelde.]

Wööras. Jõhin ma teile - küll natukene hilja - oma õnnesoovi ütelda? Kui imelis on maailma raamatust, mis kustunud armastuse luuga täidetud on, ühte wana-moodi lõpuga leida.

Mrs. Tompkins [waikib].

Chajur [kergeandatud Mrs. Tompkinsi waikimise läbi].

"Wana-moodi lõpuga". [Kaerab]. Wäga häa, tõesti väga häa. Kad hitsivad abielusse ja olivad õnnelikud - [Ta pilk langeb teatri-piletite peale, mis tal käes on]. Ah, ma unustasin. Mr. Knight oli nii lahke ja jättis oma looske täna õhtuks sinule ja minule tarvitada. Mis sa arvad sellest?

Mrs. Sharpe [läbi lahtise ukse].

25. etteastu.

Endised. Mrs. Sharpe.

Mrs. Sharpe [jääb pakemali poole stisma].

Mrs. Tompkins [ei tea, kas ta und näeb või
uulmel on]. Ja, ja. Charles wäga hää-
meeliga. China - ma palun ainult silmapil-
guks. Ma pean ainult omale mantli imber
mõtma. [Pöörab minema].

Majur [peaegu pinnaseks minnes ja kohme-
tult ammu unustatud wiisakuse juures].

Kas - kas - ma ei võiks teada teua, mu armas?

Samuels [teeb omale alla surutud naeratusega
õhku].

Majur [pöörab vihasele Samuelsi poole, kellel ta
sellesamast peaegu autanud on. Palun
wabandada, mu härra]. Chida teie ütlesite?

Samuels [kahkeb, segaselt]. China ei ütelnud
midagi.

Majur [pöörab jälle oma abikaasa poole].

Arwad sa, et mina - teada leian?

Mrs. Tompkins [nagu unenäes, tarvetu, uina

mehe vaatamata naisakuse üle). Ma usun,
ma jätin ta üles, ma tahan sind, Loher.

Majori [läheb nakkaltärre]

16. etteaste.

Endised ilma majoriga.

Samuel [haiseb imestades üles, läheb milistades
kirjituselana juurde, paneb uue sigari suit-
setama, istub, ja hakkab töötama].

Mrs. Sharpe [läheb õmbluselana juurde pak. p.
ja teeb nagu otsises ta tööd, kuid ta silmad
on tva sissepoole pööratud]

Christopher ja Mrs de Kooly [vahetavad pilksid].

Mrs. Tompkins. Siis seda, et meie abielu õnnel-
likult kujunenud - jutustas tema teile.

Wööras. Et leid kuiduses ja ämarikus nimeta-
tarse.

Mrs. Tompkins [vaatab talle otsa.]

Wööras. Ois, mis nooruse südames õitseb -
ka see on ilus! See nooruse armastus nooruse
vastu. Ta on elu algus. Aga armastus,
andke andest - vanadusele vanaduse vastu!
see on algus sellest - sellest, mis igavesti kestab

Mrs. Tompkins. Nüüd mäletan ma ka teie
häält jälle, ta rõlas just nii nagu praegu.
[Waatab talle otsa]. Aga imelis, ainult teid
üksi suudan ma mäletada, mitte muud
midagi teie ümbert - ei aega - ei kohta. Wast
ehn tulib see mulle uuesti meelde.

Wööras. Ja kui mitte, siis, palun, ärge selle-
pärast rahutu olge. Koht, kus sõbrad kokku
saawad, on süda.

Mrs. Tompkins [waatab talle otsa, naeratab].
Teie oletu alati minust hääd arwanud! Seda
mäletan ma nüüd ka veel.

Wööras. Sest et ma teid nii hästi tundsin.

Majoor [tuleb keskelt, invernness-cape ümber
wärtud. Kübar ja kindad käes, Mrs. Tomp-
kinsi mantel näewarrel].

27. etteasti.

Endised. Majoor.

Majoor [paneb oma abikraasale mantli ümber].
Ihe jüname just parajaks ajaks veel sinna.

[Wöörale]. Tallinõigemiseni, mu härra, meie
peame veel endistest aegadest juttu westma.

Wööras [naeratabes]. Ja selle juures noores saama.

Majori [naerab].

Mrs. Tompkins [wöörab, kinnab aralt ja kaheldes majori käest kinni wötab]. Kääd ööd.

Wööras. Kääd ööd.

Mrs. Tompkins [kiskuse juures]. Kas mul ehk lähinaäli maja ei lähe?

Majori [oma tasku pihta lüües]. Selle pääl olen ma juba mõelnud.

Mrs. Tompkins [naeratab majori poole].

Mõlemad [lähewad kuskelt ära].

Majori [paneb uuse uuse järel kinni]

28. etteasti.

Endised ilma majori ja Mrs. Tompkinsita.

Samuel [pöörab niipea kui ues kinni on, oma taulil rimber ja hakkab waljusti naerma].

Kah, kui see mitte — [naerab uuesti] kui see mitte —

Mrs. Sharpe [tuleb ihe tööga käes üle, Samuelile, teda segades]. Kas teil siin liig pinne ei ole? Kas ma ei pea teile paar kiünalt tooma?

Samuel. Nn ja. Misugi pärast. Siin istud ise
omal natukene valguse ees. Tänav. (Sosistades).
Ma ütlen teile —

Mrs. Sharpe [lühidalt, sõna katkestades]. Ma
toon nad teile. [lähub keskelt ära].

29. etteaste.

Endised ilma Mrs. Sharpete.

Samuel [naerab, kehitateb, kui ta näeb, et keegi
ühis ei naera, algasid ja pöörab jälle kirjutuse-
lana poole]. Imede ajajärs algab jälle.

Wäaras [on ettepoole tulnud ja seisab, näed välja
sirutatud, akna ees.]

Mrs. de Hooley. See on imelik, et teie majori ja Mrs.
Tomkinsi üle hunnud. Sest mina ei saa sinna
parata, minu meelest on, nagu oleme meie ka
manad sõbrad.

Wäaras. Ah!

Mrs. de Hooley. Iga kord, kui ma teie häält kuulen,
tunnen ma eriam ja enam, et me juba kusagil
peame kokku puutunud olema.

Wäaras [vastab talle otsa]. Ja. Teil on õigus.

Mrs. de Hooley. Ma teadsin seda. Teate, mis ma

arwan, mis see oli? Lord Tutton = Jones'i juures.

Wõõras. See ei ole midagi lord Tutton = Jones'i juures.

Mrs. de Hooley. Teate seda kindlasti? Ma arwan selle perekonna Yorkshire aru. Siis oli see Drayton = Towers'is, lady Mitchami juures Wõõras. See mitte Drayton = Towers'is.

Mrs. de Hooley. Imeline, väga imeline. Ma olen nii kindel.

Wõõras. See oli, enne kui teie suurde-ilmaga alla poole astusite.

Mrs. de Hooley [wahib talle otsa].

Wõõras [tõsised, pehmed silmad ei avalda midagi].

Mrs. de Hooley. Enne kui ma alla poole astusin?

Wõõras. Sel ajal, kui te alles suur daame aliteis

Mrs. de Hooley [rohketult]. Ma ei mäista teid.

Wõõras. Kui te õhtust õhtu, pärast pikka päeva tööd mabrusus, väsinult ja roidunult. Hüües nargisewaid trepiastmeid üles ronisite, et sellele abi ja truusti nia, keda näis teised

maha olivad jätnud, oma õele!

[Pause].

Mrs. de Hooley [on üles tõusnud, vaatab aralt ümber]. See - see ei teinud midagi kahju - sel ajal. Mina - ma ei olnud midagi - sel ajal. Wõoras. Teil oli niisama kõrge auujark kui kõige kuurtsugusematel meestel ja naestel - sel ajal.

Mrs. de Hooley. Ma... tean küll, mis te arvate, aga teie - teie ei saa sellest aru. Kui sellised kutsutud oled, peenemasse seltskonda sisse astuma. [Vaatab wõorale otsa, midagi selle silmas paneb ta waikima].

Wõoras. Peab selle eest oma naeselikust ohverdama?

Mrs. de Hooley [väikese pause järel]. Ei wõi - ei wõi uneti kellegilt näuda, et ta üde enesega ühes meab, kes - kes ennast häbiga on katnud.

Wõoras. Teie mantel oleks seda eksimist katma pidanud.

Mrs. de Hooley [hakkab nutma]. Mina - ma olen küllalt tema hääres teinud, ma olen oma

kohust täitnud - [ajab ennast üles] kuni see enam ei läinud.

Wõõras. Ah ja, kohus näsib tuge warsti.
Mrs. de Hooley [on silmad maha löönud ja nutab]

Wõõras [nutab silmapilguks tema kätte]. Ainult armastus ei näsi ial ära.

Mrs. de Hooley [vaatab tema poole üles].

Mrs. Sharpe [tuleb keskest, kumbagis näes lihter põleva küünlaga, jääb silmapilguks seisma, vaatab võõra pealt Mrs. de Hooley peäle ja - imber pöördult, lähleb siis edasi ja paneb küünlad kirjutuselanale].

30. etteasti.

Endised. Mrs. Sharpe:

Mrs. de Hooley [parib oma töö kirkku, jätab nutu järele, naeratab]. Teie pidasite mind siis suurtsugu daamiks - sel ajal?

Wõõras. Ja tõesti. Wiletsad ja langenud, need on need, kes meile meie adilitunnistused annavad.

Mrs. de Hooley [lähleb keskukse poole, pöörab

weel kord naeratades müüra poole ja lähel
siis kesnelt ära]

31. etteaste.

Endised ilma mrs. Koolyta.

Samuel [ilma rüesivaatamata.] cha pisan teile
midagi ritlima, mrs. Sharpe. Minu arve sees on
Mrs. Sharpe [vahel rääkides] ma tean, ma
kahetsen väga, ma olen paaris asjas eksinud,
ma kirjutan teile kohe uue. [Lähel teiselt poole].

Samuel [vaatab pääd raputades teile järele].
Siin on midagi paha liikumas. [Talle töö juures].
Loodetavasti mitte midagi, mis milge hakkab.

Mrs. Sharpe [lähel laua juurde, tahab ajalehti
korda seada. Aga teine ehk kolmas, mis ta
kätte võtab, on Christopheri joonistustega.

Christopherile, ajaleht näes]. Need on ju —
meie näopildid!

Christopher [joonistab edasi, oma töö üle kumar-
dades, kerge naeruga]. Jah. Ainult nalja pärast.

Mrs. Sharpe. Ime tore! Nii sarnased! Ja siiski —

Christopher [vaatab üles]. Mis? On midagi valesti?
[Sirutab näe ajalehe järele].

16.
Mrs. Sharpe [annab talle lehe]

Christopher [vaatab joonistusi, innestades]. Olen mina
seda joonistanud?

Mrs. Sharpe. Kes siis muud?

Christopher. Mis see siis on? Need on ju püha
iludused!

Wäaras [on tähtlepanematalt juurde astunud].

Kas ei ole kõik inimesed ilusad?

Christopher. Ma pean jälle kord oma vana
koolmeistri pääle mõtlema. See teen-
das ka alati, inetus olla ainult kehv. Ja
kunst iidesanne on, iludust, mis igas inime-
ses peitub, nähtavale tuua. Teie kulitasite
unna häälega teda mulle meelde.

Mrs. Sharpe [läheb tähtlepanematalt kerkelt ära].

32. etteaste.

Endised ilma Mrs. Sharpeta.

Wäaras. Siis olen ma teile ühe hääte keimind.

Christopher [üll järele vaimeustus niisama ruttu
jälle kaob]. Seda ei tahaks ma just mitte teen-
dada. Koguni selle vastu, ma olen maeva näi-
nud, et teda unustada. [Tänsel üles ja teeb

paar sammu). Ta nõudis minult üsna midagi suurt.

Wõoras [on oma käe joonistuse peäle pannud, võtab ühe ja vastab selle peält Christopheri peält]

Oli see temast üleskohus?

Christopher. Ja, kui ainult kunstnik võiks olla, ja sääl juures ka veel inimene ei tarvitseks olla! [Pöörab ümber, valusa naeruga] Aga meie tahame niisama elada kui töötada — [jälle ära pooratus] elada ja armastada!

Wõoras. Kas ei või kunst ja armastus käsi käes kõia?

Christopher. Kunst ei tasu ennast ära, mu härra, ja meie armastus — [lühikesel, kibedal naeruga] nõuab toredust!

Wõoras. Nõuab? Armastus annab — ta ei nõua ialgi.

Christopher [liigutusega]. Ah, niisugune armastus!

Wõoras. On veel keistsugust olemas?

Christopher [pöörab paluwa liigutusega ümber]

mis pean ma tegema? Ma armastan teda.
 Wõin ma temalt nõuda, et ta minu waesust
 minuga jagab?

Wõoras. Tahate teie temalt nõuda, et ta teie —
 häbi teiega jagab — teie äraandja palke?

Christopher. Äraandja?

Wõoras Oma kunsti wastu — [paneb käe jälle
joonistuse pääle] selle suure ande wastu, mis
 teile osaks on antud!

Christopher [pisikawalt naerdes] Teie näeb kunstist
 väga kõrge arwamine olewat!

Wõoras [sügawa tõsidusega hääles ja pilgus]
 Mis ajast saadise on teie madal arwamine?

[Pause].

Christopher [pöörab ümber]. Ma tänan teid. Ja,
 see on suur and. [alla heitlikult]. Mina ei ole
 teda määrt.

Wõoras. Wõib olla määrt, et tema pärast kannata-
 tada. See on kõrge eesõigus, kui teid niisuguse
 kannatamise määrt peetakse. Ma kunstil on oma
 rist.

Christopher [naeritades]. Ma sooviksin, et ma veel

nii noor oleksin, nagu teie olema näete. Mina olen kord ka nõnda mõelnud, ükskord — (Kaerdes). Aga ma tulist vaeva näinud, et niisugused mõtted pääst ja südamest välja kihutada kui umala unistuse, mille pärast häbenema peab.

Wõoras. Nooruse mõtted on need, mis ilma nooremaks teevad. Tõhin ma kord teie pättisid näha?

Christopher. Võib olla — homme. Waga lahke teist. Täna pean ma enne ühe tuleüida põlema süütama. [Naeratades keskkelt ära].

33. etteaste.

Wõoras. Samuels.

Samuels [kuuleb ukse kinnilöömist, vaatab salamahti ümber]

Wõoras [seisab seljaga Samuelsi poole ja vaatab ukse meel joonistusi].

Samuels [naeratab kavalalt, nagu oleks talle häa mõte tulnud, teeb paar kerget liigutust nätega, seab näo lahketele kortsumisele, kustutab mõlemad küünlad ära, tõuseb ettevaatlikult üles ja tuleb paberid käis üle.]

Wäöras [pöörab ümber].

Samuels [kes wööra iseäraliste silmade all oma julguse kotab, sunnitud lahkusega]. Kas te ei taha kord oma õnne tabada? Mis?

Wäöras. Kas ei taha seda kõik inimesed?

Samuels. Muid on siin midagi, mis teeb mind õnnelikuks. Minust saab miljonär. Olen siin saanud ühe hõbedakraewanduse. [Söüb käega paberitpääle]. Määratu väärdusega! Ma olen selle üle nii ülesäritatud, ma juoksen ümber ja jutustan igaühel, kellega ma puutun kokku. [Kaerab]. Muidugi, nad ei usu mind.

Wäöras. Misparast ei peaks nad uskuma!

Samuels. Tah, selleparast, et see on hull. Kui üks inimene on on tabanud ühe peenikese asja, hviab ta selle enesele - ja ei püüa sellega õnnestada teisi inimesi.

Wäöras. See ripub sellest ära, missugune inimene see on. On kergemeelseid inimesi olemas, kes oma õnne häamelega teistega jagavad.

Samuels [vaatab wäörale otsa - läheb julgemaks].

See on ju just see, mis mina ütlen. Mis pärast
 mitte jagada oma vendadega! Iseäranis kui
 veel saab küllalt kõigile? [Stuik aeg müüra
silmas pidades]. Tahate teie saada üks väikene
 osa? [Teie paberid lahti, lükkab nad üle laua
müüra poole, kes parem. p. seisab]. Teie saate
 tegema hääd rahaga. Seda näen ma teie nävst.
 Ainult paari saja eest. Teil ei ole tarvis kuulata
 mind, vaadake ise aruud läbi, need ütlevad
 teile. [Istub pahemale poole laua äärde].

Müüra [lükkab rahulikult paberid üle laua
tagasi]. Teie olete - kes ole õige - juut?

Samuels [vahtub tagasi, viskedis]. Koh, ja mis
 on, kui ma oleks? Sinna ei või keegi parata,
 nelles ta on sündinud. Mis puutub minusse,
 mina ei ole mitte juut - vähemalt mitte enam.
 Ja kui mina oleks juut, mis vahe oleks sääl
 juures?

Müüra. Siis oleks mulle teie sõnast küllalt.

Samuels [vahib kalle otsa].

Müüra. Uhe juudi sõnast.

Samuels. Mis pärast teie seda ütlete?

Wäöras. Küipalju kõrgemeelelisi inimesi, keda ma tundnud, keda ma armastanud, [paistab, nagu viihiks tema silmad mineviku vaatel.] olivad juudid. See on suur rahvas, rikas suurte nimede puolest.

Samuels [müteldis]. Kui nõnda kuulud, kuidas inimesed räägivad ja pilkavad, siis tahaksid uskuda, see olis häbi sündinud olla kui juut.

Wäöras. Juut peab seda teistele näitama, et nad ülekohtu teevad.

Samuels [vaatab üles, nihutab rahutult oma kooli siia ja sinna.] Muudugi, ma ei taha tõendada, et ka meie seas inimesi ei ole, kes on - naturee kavalad.

Wäöras. Igal pool leidub inimesi, kes tagasi ei võtku, oma rahvale häbi tegemast.

Samuels [kõnseb üles]. Just mis tahtsin ütelda mina. Igal pool on häid ja halbu inimesi. Meie ei ole halvemad kui teised. No meie oskame oma kasu võtta, no ja, ma ei ütle mitte, et meie rahvas ei uska, kui

tuleb sellega tegemist, kumb kavalam on, nah hää, siis oleme meie säääl juures - kui aga tuleb meie juurde üks gentleman ja käib meiega ümber kui gentlemaniga - Wääras. Siis leiab ta, et juuit ka gentleman võib olla. [Wäike pause, siis paberite pääle tähendades]. Teie tahtsite nii lahse olla -

Samuel [vatib wäärale otsa, siis paberite pääle, siis jälle otsa]. Ja, ma tahtsin - andes andes - aga mul näitab, et teie ei ole just mitte ärimees. Võib olla oleks parem, teie peaksite nõu ühe sobraga.

Wääras. Chissugune sõber võiks mulle paremat nõu anda kui teie?

Samuel [vatib paberid ja plaanid kätte ja raputab pääd]. Mina pean mõtlema iseenesse pääle, mina - waidake, kui teie toetate minu sõna pääle, ja asi läheb wittu mõne juhtumise läbi, siis oleksin mina - [naerab, siis tõsiselt] nah, siis peaks mul olema tundmus, nagu oleks mina müünud saja-naela wõi kaks eest ära terve juudi soo. Ei! Seda ei ole see äri wäät. [lähub pinnu-

nisi keskusse poole, ümber poirates).

Wast ehk midagi muud, mõni teine kard.

[Lähel keskelt ära, paneb ukse enda järel kinni].

34. etteasti.

Wööras. Kohe selle pääle Stasia (weel kenam

ja wäljaehitatud Larkomi silmatarkarate
nõrwarõngastega)

Wööras (jõab laua äärde seisma).

Stasia (keskelt sisse, lähel lauast mööda, sil-
mad wööra poole poortatud). Ma tahtsin ainult

korraks waadata, kas tuli wöoras on. Kas
soowite weel midagi?

Wööras. Teie olete ennast nii ära ehtinud.

Stasia [on esiti wähe kohmetu, siis nüistab ta].

Ah, teie arwate - [liigutus käega nõrwarõngaste
poole] nõrwarõngaid. Need ei ole minu omad -
mitte täiesti - weel mitte. Ma tahtsin ainult
waadata, kuidas nad mulle sünniwad.

Wööras. Nad ei ole sinu jaoks hääd küllalt.

Stasia. Muidugi, nad ei ole eht. Seda ma
tean juba, aga nad näewad ilusad wälja,
kas te ei leia ka? [Waatab talle oma käsiste

lapsesilmadega vtsa].

Wõoras. Nad ei ehi sind. Nad ei ole puhtad.

Stasia. Mis võin mina siis paremat nõuda.

Ma olen ju ainult maene tüdruk —

Wõoras. Kes on sinu vanemad?

Stasia. Minu vanemad?

Wõoras. Ja.

Stasia [raputab kurnvalt peäd]. Ma ei tea mitte
minu ema suvi haigemajas. Nõnda nad mulle
ikka jütustasid. Oma isast ei ole ma ialgi
midagi kuulnud.

Wõoras [paneb oma käe tema õla peäle]. Tema
oli minu sõber. —

Stasia [pärani silmil]. Minu isa! See sõber —

Wõoras. Üks armast sõber.

Stasia. Siis — siis oli ta küll üks gentleman?

Wõoras [vaikub silmapilgu]. Ja muidugi. Üks
gentleman.

Stasia [kaswawa inestusega]. Siis olen ma ju
üks daame?

Wõoras. Tema tütar. Ja temale nii sarnane.

[Paneb oma näed tema õlale, naeratahes]. Tema



hääa, ilusad silmad.

Stasia [waatab naeratades tema poole üles].

Wäöras. Tema naeratus. Tema hääel.

Stasia [nagu unes]. Ja ta oli - ühes gentleman...

Wäöras. Põsime gentleman. [Pöörab silmapilguga ära]. Algu tema patud talle andeks antud.

Stasia. Ja mina - [Kagu unenäost ärgotes].

Teie teete küll minuga nalja! [Pisaratest lämmastatud hääel]. Kuidas võin mina midagi olla? Ahina olen wangisajas sündinud.

Wäöras [wäinse pause järel]. Ühes kuningas sündis kord laudas.

Stasia. Ja sedasamu sorti kuningas, nagu minadaami olen: keda keegi ei tunne.

Wäöras. Teda õpiti pärast tundma.

Stasia [waatab üles ja puutub tema pilguga kokku]. Kas te tõtt kõnelate? Arwate te tõesti üht päris kuningat - krooniga?

Wäöras. Ja, ta kandis krooni. Näed sa, koht ei puutu ajasse. On rea waseid kuningaid. Chasilm ei tunne neid ainult mõni aeg mitte. Nii on ka waseid adeli naisterahmaid.

Stasia [vaatab talle otsa ja ta rasktus kaob].

Ja. Ta pidi hää olema, sest ta oli ju teie sõber.

[Naeratab ja sirutab aralt käed talle vastu].

Tahin ma? Tema pärast, ma olen enesele nii sagidasti sõpra soovitud -

Wäöras [laotab naeratades käed laiadele].

Stasia [lähel naeratades tema poole, jääb aga järsku aral pilguga seisma, susistades]. Ei, palun andeks. Ma unustasin ära - ma olen halb.

Wäöras [jääb naeratades larkistek näitel seisma].

Stasia [raputab pääd]. Teie ei saanud ni rust aru ma olen halb.

Wäöras. Olen ma sinult küsinud?

Stasia. Teie arvate? Teie võiksite - ? [on samm sammult liiginenud]

Wäöras [haarab tema käed ja tõmbab ta enda ligi].

Stasia [naatab lapselikult silmadega täis armastust tema otsa]. Ma ei teadnud mitte -

Wäöras [tema üle kummardades, suudleb teda, siis lasub ta teda lahti]. Hääd ööd!

Stasia (võtab kõrvaringad kõrvust, viskab
nad järgimööda tulesse - nad lõhkevad
kerge lõksatusega - ja pöörab siis mööra
poole). Hääd üüd! [Läheb temast mööda, keksi
ukse poole, pöörab meel kurd naeratades
ümber ja läheb ära.]

35. etteaste

Wõoras. Kohe selle järel Wivian.

[Gasasilampide leegid annavad külma
valgust].

Wõoras (istub leestooli, mis lana lähedal seisab.
Kamina tule paiste langeb tema näo peäle. Vähe
aja pärast astub)

Wivian (kuskelt sisse, panub ukse endas järel
kinni. Tal on kerge, hele õhtune rii seljas, juuks
langeb lahtiselt alla. Ta tuleb pinkkamisi ette,
sõnata mööra poole waadates. Ta põlvitab
teisele poole tule kõrvale meha, kõisa tuuli
leeni peäle tuetades ja mahib tulle. Natukese
aja pärast pöörab ta peäd ja waatab möörale
otsa). Kus te alete? Mis pärast te mind taga

ajate? Igal pool näen ma teie pilku. Mis parast
te siia tulite? Mis te minust tahate?

Wäöras. Kellegi eest kõnelda, kes teid armastab.
Kas tahate mind kuulda?

Vivian. Teie olete tema sõber? On tema teid
eestkostjares siia kutsumud? Waene paiss.

[Jälle kõnemas muutudes]. Mis teil minule ütelda
on? Missuguseid ettepanemisi te mulle tema
poolt teete? Mida minu härra auustaja mulle
pakub?

Wäöras. Waesus - võitlust. - Suotusi - muresi.
Waewa - rõõmu. Armastust - elu.

(Pause)

Vivian [riibeda naeruga]. On ta mind teile kui
missugust naesterahvast kirjeldanud, keda see
meelitaks? Kas ei oleks parem, kui te esite mi-
nu üle tõtt teada saada katsuksite, enne kui
ta oma sõnu raiskate? [Kihkub temale lähemale]

Waadake mulle otse, oma silmadega, mis igale
inimesele kuni südameni näevad - kas ei seisa
mul selgesti kiltlalt näo päble kirjutatud, mis-
sugune ma olen?

Wäaras [vaatab talle silma] Ma näen teie näos ilusad ja puhast noist, aukes loodud, ja armastuseks.

Vivian. Loodud ei ole, ja. Aga mis on see naene enesest teinud?

Wäaras. Sääb ei seisoi muud midagi kirju-tatud!

Vivian [kargab üles pilkava naeruga]. Aga see tuleb veel. Pean ma teile oma armastuse välja-
valitud nimetama? Seda meest, kes kõisi minu südame soovisid täita võib: raha ja küüs, mis raha eest osta võib? Teie peate mind naieseks! Ma ei ole muud midagi, kui üks luom, kes hiilgust armastab! Ta teeb mulle seda habi, et minuga elab! — klinge oma sõbra juurde ja ütlege temale, ma olen valinud. Ma astun häliga abielusse.

Wäaras. Seda ei tee teie mitte! Seda ei tohi teie.

Vivian. Mina ei tohi? Kes tahab mind taxistada?

Wäaras [haiseb üles]. Teie parem, ise!

(Pause.)

Wäaras. On küll inimesi olemas, kelle parem ise!

sumud on - summatud nende eneste kätte läbi, et ta
 neid ei eksitaks! Aga tee oma, mu laps, on liig tugev!
 Ta saab ikka keist mõitu. Teie ei suuda tema eest
 päägeneda. Alandage teie teda, ja ta karistab teid selle
 eest närima südame tummistuse piinaga, kahetsusega,
 mis liig hilja tuleb. (Tema maljus muutub jälle peh-
 museks, ta paneb kätte tema pääle). Teie heidate selle
 mehega abielusse, keda te armastate. Teie rändate
 tunaga koos päikese paistel ja - niilus.

Vivian. Kes teie olete? Ma tunnen teie häält, ma kuu-
 len teda tuules. Ma kuulen teda võ raiakuses. Kes-
 (-ta seisab nagu kamina tulust valgustatud ja
 vaatab möörali otsa. Selle nägu ei ole mitte näha).
 Sugaw auukartuse ilme kerkib tema waatesse -
 tema hääle kolasse. Järskuse karjatusega). Sa oled -
 (teeb liigutuse, nagu tahaks ta põlvili langeda).

Wõoras (sirutab oma käed välja ja hoiab ta üle)
 (Kaitelava on pimedaks läinud. Gaasi kraanid
 on kustunud. Oige pikk pause).

Wõoras. Rändaja - hääd' üüd.

Vivian (seisab pikk auukartusega tema poole pöördunud,
 nagu kamina tulust valgustatud). Wõora nägu ei
 ole näha).

Lõpusõna.

Näitelawa on seesama, mis esimestes artiklides ja ometi mitte täiesti seesama. Lavad ja toolid, kulumud päranda vaip, kolme aruline gaasi kroonlühter on needsamad. Aga koris tamata pensiooni elutoast on sõbralik mõnes ruum saanud. Nature mööbli laaki, nature seepi ja wett on inet teinud. Üks kunsti- tundja hing on akna eeriided teisiti seadunud; paar tiistsugust pilti ripuwad seintel, mitmesugused lauanõunad ilustawad puhwetit, gaas kroonlühter on meesti kullatud, mõnes wanas portreelan waasis kewade lilled. Wähem raha kui armastusrikas hoolitsus on selle muudatuse korda saatnud.

Tälega on udune ilm, reedel pärast-
 lõunat

1. etendus.

Mrs. Sharpe kohe Stasia.

Mrs. Sharpe [istub jällegi kirjutuslaua ääres ja kirjutab arweid, kahwatu, kõhn dame, kes waheajal nooremaks läinud naine. Saarsine wali ja on tema näest on kadunud, ta on pikemaks peaaegu arglikuks dameks muutunud, kellel wiisiks on waiselt oma ette naeratada. Ta kannab lihtsat, tumedat kleiti ja pitsi rätikut. Naine olla, pisut wanamoodiline, kuid sünnib talle. Esestamu on teist wärwi ja laadi. Prill seisab kirjutuslaual tema kõrwal.]

Stasia [astub pahemalt poolt sisse, ta kannab teenainudega koormatud kandi-
kut ja asub teelauda katma. Sandlina
teelaual on ilus ja puhas. Portselan ja
höbe on esimese anti mustuse-segu
wastandina kenad ja lükkid. Stasia on
korralikult riides, wäike, õrn isik, ta
tume, lauxu seetud juuks ümbritseb
kerget wikkides seda suurte, mõtlewa-

te lapse silmadega, wõhe kahwatut nägu.
Kerge kõhahooq tuleb tulle päale, kui ta
kandikw ära on pandnud. Ta ostab
natura, et jälle hinge tagasi saada.]

Mrs. Sharpe [waatab tema poole.]

Stasia [naeratab.]

Mrs. Sharpe [jälle arwete üle kummardades]

Ta ei saa sellist rumalart kõhast ka
lahti.

Stasia. Seda teeb see udu. Ta saab alles
paremaks kui päike jälle paistab.

Mrs. Sharpe. Kui asi warsti paremaks ei
lähe, siis pakin ma sinu sisse ja saadan
kuiks ajaks mere äärde.

Stasia [kes laudia watab, waatab üles.]

Mind sisse pakkida! Kuuks — Alex
ilus sudi-mudi mis ma tagasi tulles
siit eest leiaks!

Mrs. Sharpe [naerab.] Ära ole nii suure-
line — arwad sa et meie ilma sinuta
läbi ei saa? — Kui palju küünlaid oli
mr. Knight'il sel nädalal?

Stasia. Kuus.

Mrs Sharpe [vaatab üles.] Kuus? Mina arvasin, et neid neli oli.

Stasia. Oo daxe natuke. Üks paar kannina pääl. Siis üks -- teil on õigus. Ainult neli oli.

Mrs Sharpe. Seda ma arvasin. Mina mäletasin ainult nelja. [Kirjutab]

Stasia. Ma olin need kaks ka ühes arvanud, mis mineva nädal üle jäid. [Võtab ühest puhveti laadikust põlle ja tammese, rõõdab põlle ette tahab tammepähk panna]

Mrs Sharpe. Oota. [Pistab Stasia tammekinni.] Sul ei ole vaja teda kardada, kui sa ei taha

Stasia. See mõjub paremini. Ma ei häbene sellepärast. Ma usun koguni, et see nulli õige hasti sunnib.

Mrs Sharpe [naeratab ja silkitab tal palt.]

Stasia [täius eb üles]

Mrs Sharpe. Misspärast siis miss kätte alla ei tule?

Stasia. Sa ütles, tal ei olla isu.

Mrs. Sharpe. Sa ei ole umeti haige?

Stasia. Sa ei tea, mis ta tegema peab.

Mrs. Sharpe. See waesuke! Sa naeks nii ilus wälja ilma - -

Stasia. Pean ma õige seda talle ütlemä?

Mrs. Sharpe. Sina?

Stasia. Mõne teisele paneks ta seda pahaks. Aga minule - mind ei ole tal ju tarwis kuulatagi - kui ta ei taha.

Mrs. Sharpe. Arwad sa, et see midagi aitab?

Stasia. Talle peaks natuke julgust tegema.

Mrs. Sharpe. Kohilus - katsu kord.

Stasia. Ma walan enne tee tassidesse, ja siis -

Samuels [tuleb keerkelt. Tema pääletükkin, häbemata olex en kadunud, niusama ka endine kawalus tema näwst, mida mind peaaegu ilusaks wäiks nimetada. Monahabe on haritud, tihhe juuks taha - pidi soetud.]

2. stendus.

Endised. Samuels.

Samuels. Hääd päewa [Stasiale.] Noh, mis teeb kõha? [Sina pehme keel on jäänud, ei mõju aga enam nii cernale teurawalt.]

Stasia [pahaselt.] Mis kõha? Torwe ilm teeb, nagu veks ma mõni heige wana waine, kes enam tööd teha ei saa. Mul ei ole kõha! [Sähel kesselt ära, wiskab ukse enese järel kinni.] [Wähe hiljem kuulduß gang.]

3. StendusMrs. Sharpe. Samuels.

Mrs. Sharpe. Ma ahwardasin, et ma ta mere äärde saadan. See äritas ta ules. See tulite tänna õige warasult kodu.

Samuels. Peede on inna lühikene päew äris-meile juutidele.

Mrs. Sharpe [waatab talle otsa.]

Samuels [kirjutuselawa juures, ukste arwet wättes.] On see minu arwe?

Mrs. Sharpe [waatab arwe poole.] Ja

Samuels. Siin olete te eksinud.

Mrs. Sharpe. So?

Samuels. Keskviiklast kollekti ei ole te üles kirjutanud. [Annab arve tagasi.]

Mrs. Sharpe. Ah, selle olen ma päris ära unustanud. [Sisab kirjutuse lauale kumardades püüduva summa juurde.] Teie tahate siis meie juurest ära minna?

Samuels. Kuidas nõnda?

Mrs. Sharpe. Teie olete viimasel ajal mitu korda tähendanud, et teie juust olete. Ma kardan -

Samuels. Sõõri ei ole see ja kuidas teha keedetakse, mis teeb juudi juudiks. See ei ole midagi manna; need olid kümme käsku, mis meid wabaks tegid erjapõlvest. Saab täna olema küla-lisi? [Naeratades.] Täna on kolmas reede kuus, eks?

Mrs. Sharpe [naerab.] Ja. Ma loodan et kõik tulewad.

Samuels. See oli tere mõte.

Mrs. Sharpe See on, võib olla, halb mõistus; aga see nautub wanni aegu tagasi [Sühihese, narmilise naeruga.] Ma kirjutan omale wähe-malt üks kord kuus ette, et teie kõik mi-

mu külalised olite.

Samuels Meie oleme inna teie külalised. [Wõtab quiteritud arwe tema käest.] Meie maksame teile-wähe küllalt- [Lasab rahatükid tema pessa libiseda.] Teie hoolja lahkus te-wad selle maja meile koduks. Meie oleme arwest hoolimata siiski veel teie wõlgriksud.

Mrs. Sharpe [naeratab talle täulikult wastu]

Samuels [tahab keskelt ära minna]

Virian [on just sisse astumas. Ta astub tagasi ja heiab Virianile unse lahti.]

4. etendus

Endised Virian

Virian [kimbuke hyazinthisid näes ja lähleb, kuna ta naeratades pääd kumardab, Samuels't mööda.] Teie pistate meie eest plehku?

Samuels Ainult et seltskonna wäärilise-malt tagasi tulla. [Naeratades keskelt ära]

5. etendus

Mrs. Sharpe. Virian.

Virian. Mina olen esimene?

Mrs. Sharpe. Ja sellepärast kahewõrra terwitatud.

[Sundel] Kuidas teie proua ema käsi käib?

Virian. Ta tuleb kohe alla. Pean ma lilled
wee sisse panema?

Mrs. Sharpe. Need on niivõrra armsamad lilled.

Virian [seab lilled ühe vaasi sisse, kuhu ta
weepudelist wett wabab, ja paneb selle laua
pääle.] Ma kuulsin, kui te seda hiljuti ütle-
site. Mamma muretses papa pärast. Mida
lõbusam papa on, seda enam arvab mam-
ma, et ta seda ainult teeb, ja ema muret sel-
le taha peidab. [Naerab] Aga papal on selle
juures väga häa olla ja ta on emaga väga
rahul.

Mrs. Sharpe. Nähtawasti on teil emal see ^{mõte} wastu-
meelt, et isa ärireisijaks hakkas. Ma saan sel-
lest väga hästi aru.

Virian. Mina mitte. Miu waidlesime praegu
alles selle üle. Mis pärast ei peaks üks gentle-
man mõne kasuliku tegewusepõllul töötama,
millaks tal isäranis andi on?

Major [pistab päa kerkelt sisse]

b. ctenchus

Endised. Major

Mrs. Sharpe [naerab] Meie kõnelesime just praegu teie üle.

Major [astub sisse, kübar ja kepp käes.] Sun-
nen ennast iliväga armustatud.

Virian. Ma jutustasin just parajasti Mrs.
Sharpele kui hästi sina äri reisijaks suunid.

Major [nõksatab kokku.]

Virian [läheb tema juurde.] Sina ei ole niisugune, kellele ust näidatakse. [Silitab juukseid isal otsa päält kõrvale.] Keegi ei saaks enesele lubama niisuguse gentlemanni vastu viisakuseta olla.

Major [naerab, meelitatult.] Ne ja. Kõmbed ja ülesastumine - [Ajab enda sirgaks.] Muidugi.

Virian. Isegi mina ei saa seda. [Suudleb isa.]

Major [võtab tema kae enda kätte.] Mu armas laps, kui -

Stasia [astub pahem. poolt tei ja pannakse kidega sisse, mis ta laua peäle paneb.]

7. etendusEndised. Stasia

Major [jätab lause pooleli, kui ta Stasiat näeb, ja pöörab Mrs. Sharpe poole.] Ma tulen ainult weksi pärast, Mrs. Sharpe -
Mrs. Sharpe. O, selle pärast olge isna rahulik

Major. Ma andsin pangale käru teda wälja marsta - lähemal neljapäewal.

Mrs. Sharpe. Wäga lahke teie poolt. Kuid teie just käepärast on!

Major. Lahkus oli täiesti teie pool. [Läheb läbi kessukuse, mis ta lahti jätab; csermu mis trüwab ta Mrs. Hooley, kellega ta paar sõna wahetab.]

8. etendus

Mrs. Sharpe. Virian. Major ees Stasia. Mrs. Hooley

Major [lähel edasi, trepist üles.] ees

Mrs. de Hooley [lähel tva poole]

Mrs. Sharpe [paneb arwed laua pääle, Virianile.] Teie härra isa tuleb oneti teeks tagasi?

Virian [kuna ta lillesid waasi korraldab.] O ja, mamma ootab ainult teda.

Mrs. Sharpe [laua juures, pannukoide pääle]

waadates.] Kas sellest ka küllalt on?

Stasia Seda mõtlesin mina ka juba.

Mrs. Sharpe. See parem veel paar tükki juuste.
Kas sa miss Kite pool käisid?

Stasia. Veel mitte. Mina -

Mrs. de Hooley [artub sisse.]

Mrs. Sharpe [pöörab Mrs. de Hooley poole.]

Kuudas teie käsi käib, Mrs. de Hooley?

Mrs. de Hooley. Täna, ja teil Mrs. Sharpe?

[Sundrewad.] Kuudas ta teile meeldib?

[Keerutab Mrs. Sharpe es ringi, et oma uut kleiti näidata. On lihtne kleit, mitte väga kallist riidest, kuid kenasti õmmeldud.]

Mrs. Sharpe [kui ta kleiti on waadanud.] Ma usun, temast saab kord veel väga osav õmbleja.

Mrs. de Hooley. Te peate mõtlema, see on tema esimene katse. [Virianile] Koh, kuudas ta on, minu armast Virian?

Virian [tuleb lähemale.] Oh see see kleit, mis teil äde teile tegi?

Mrs. de Hooley. Ja. See enesest mõista, on tal



weel palju õppida.

Mirian. Fasson meeldib mulle.

Mrs. de Hooley. Kui Fasson häa on see on pääasi.

Stasia [on tähelepanematalt lähemale tulnud.] Mulle meeldib see lint öla pääl.

Mrs. de Hooley. Mina leian ta ka ilusa.

Stasia. Ja näeb nii - pikant wälja.

Mrs. Sharpe [liikub Stasiat naljakalt ukse poole] Tee, et sa minema saad. Ja ära pann kookisid ^{ära} unusta! [Stasia kes kelt ära]

9. etendus.

Endised ilma Stasiata ja majonita.

Mrs. Sharpe Ma usun, temast saab arja.

Mrs. de Hooley. Ma üritasin tulle keskelina korteri. Maksud küll natuke rohkem, kui ma õieti wälja anda tahtsin, aga ta on nii ilusasti väepäras.

Mrs. Sharpe. Ja on teile küll väga tänuks?

Mrs. de Hooley. Ja, waadake, neli last ja -

Knight [ümarguseks, lahke wäljanägemisega

pidusilmil mehekeseks muutunud.]

Christopher [nagu enesemalt ainult õnnelikum
tuleb ühes Knight'iga rääkelt.]

10. Jändus.

Endised. Knight. Christopher.
Knight ja Christopher [artuvad lobisedes
sisse.]

Maesterahwad [jätavad jutu pooleli.]

Mrs. de Hooley ja Virian [jäävad jutustades
parem. p. seisma.]

Mrs. Sharpe [lähel tekkima juurde.]

Mrs. Sharpe [kuna ta minema pöörub.] Mis
teeme kõik, mis meie rõõmuses seisab.

[Lähel mõlemale tulejale vastu, tervitab.]

Ahh, kui kangul teie Mrs. Knighti näospildi-
ga olete?

Christopher. Me riddeme just parajasti selle
üle.

Knight. Mis te arvate, mis ta teha tahab?

Mind kui „munka“ maalida!

Christopher. See on ometi suurepäraline
mõte! [Wõtab Mrs. Sharpe sitri rätikis

õlgadilt ja dipooerib selle kuu munga pää-
koti Knighti pää ümber.] Eht, "hall wend."

Mrs. Sharpe [naerab.] Teil on õigus. Sa sin-
nib väga hästi mungaks.

Christopher [riputab Mrs. Sharpele jälle
rāti õlgadele.]

Mrs. Sharpe [walab teid tassidesse.]

Christopher. Homme katsume. Ma mu-
retsen munga kuu [Mrs. Sharpele.] Saan
ma aidata?

Mrs. Sharpe [annab talle kaks teetassi kätte.]

Palun. Te võite Mrs. Hooleyle midagi meeli-
tawat tema kleidi kohta ütelda.

Christopher [vastab wittu sinna poole.]

Missugune imelik -

Mrs. Sharpe. Ma ei palunud teid teda
arvustada. Ma palusin teid midagi
meeldiwat selle kohta ütelda. Ma sele-
tan teile pärast, mis pärast.

Christopher [naerab lähel tassidega Mrs.

Hooley ja Viriani juurde.]

Mrs. Hooley [istub klaveri ees]

Virian [seisab sääl juures.]

Christopher [jääl nende juurde istuma ja kõnelwad ühes koos.]

Knight [Mrs Sharpele.] Ma tahaksin teilt iht väikest hääd paluda. Kui ta minuga valmis on, peate teie ennast temast maalida laskma.

Mrs. Sharpe. Seda teeks ma hirmus häameelega, aga ma kardan, mu tasku ei luba.

Knight. Ärge uneti nii valjakas olge. Ega te uneti ei arwa, et teie seda maksma peate - meie riputame ta söögituppa kamina kohita. Mul on hirmu täis ennast üra ja alati peeglis näha mis mind kauskord nii laianis teeb, kui ma püks olen.

Mrs. Sharpe [naeratab.] Seie olete hää inimene. [En üles tõusnud, et uusi sõõraid terwitada.]

Sarkcom [Lõbus, hallis kamb ülikonnas, puhtaks rasieritud, juuksed vähe pikad ja kunstniku laadi, tuleb keskelt.]

II. etendus.

Endised Sarkcom

Mrs Sharpe. Mõh, kuidas kentsert oli?

Sarkcom [keset näitelawa, näitelawalise pathosega - nagu edaspidi alati - mis aga talle hästi sünib.] Kõige suurem mõju, mis mul kunagi olnud.

Christopher [teel laua juurde.] Täis määra? [Wõtab ühe taldriku leiva ja wõiga, lähel oma damede juurde tagasi.]

Sarkcom [kehitab õlgasid.] Oleks rohkem täis wainud olla. Aga wainustus! Oma mit laulu oleksin ma serini ikka veel edasi laulda wainud!

Mrs Sharpe. Knight. Christopher ja Virian [wähetawad ühe lõbusa naerature]

Mrs Sharpe ja Sarkcom [on üksteisde nätt andnud.]

Mrs Sharpe [lähel teelaaua juurde tagasi.] Siis olete muidugi rõõmus, kui selle pääle tassikere teid saate.

Samuel [tuleb seltskonna ülikonnas keskest]

12. etendus.Õndisid. Samuels.Samuels. Koh, kui hea inglise keel!Larkcom [Samuelsile.] Min pois -Mrs. Sharpe [ulatab Larkcomile tassit teed.]Larkcom. Täna - Sääb oli üks mees - teines
reas -Samuels. Ainult üks!?Fused [naeravad.]Larkcom [paneb tassid ära, haardab ühe nsa.]Samuels [istub naerdes teiselpoolle lauda.]Mrs. Sharpe [ulatab Larkcomile kannu kee -
wa wee jaoks.] Palun, viige see kannu Sta -
sia kätte alla kõõki, kas tahate nii häa
olla? Veel natuke keeva vett.Larkcom [võtab kannu.] Arvate et ühest
kannutäiest küllalt saab selle hulga!Mrs. Sharpe [naerab.] Ärge olge nii teravad!Larkcom [walja minnes.] Kanged jaogid
on ju inglaste rahvusline nõrkus, naaste
te teate! [Keskelt ära.]13. etendus.

Endised ilma Larksonita.

Mrs. Sharpe. Ma pean tõesti häbenema, et ma teda veel kordagi kuulnud ei ole - pääle sin kodus midugi. Ei ole juhtunud. [Säidab tassid uuesti mis Christopher
townid.]

Christopher [mis tassid tagasi.]

Knight. O, ta on suurepäraline.

Samuels. Mitte nii tähtjas, nagu ta ise usub. [Maerdes.] Ma usun, seda võib meist igavilhest ütelda. Aga ta on väär, et teda kuulda.

Mrs. Sharpe. Ma pean tõesti kord sinna minema.

Majori ja Mrs. Tomkins [tulevad kisketi.]

14. etendus.

Endised. Major. Mrs. Tomkins.

Mrs. Sharpe. [Hõusib üles tekitab majori ja Mrs. Tomkinsi.] Mul on nii kahju kuulda, et teil päävasin.

Mrs. Tomkins. O, see läheb juba jälle mööda. Kui mu mees kodu tuli, kadus ta ühe

ühe korraga. [Maerdes.] Üteldakse ju, et üks mure ajab teise minema. [Surub majaril kätt.]

Majer [toob ühe tooli mrs. Tompkins'ile] Teie olete tunnustaja, mrs. Sharpe, et mind päävaluga wõneldakse.

Mrs. Sharpe [kes jälle istunud on, naerab] Ja, ja, teiega rändakse hulwasti ümber.

Majer [teeb endast üleüldiselt kasulikuss, ulatab mrs. Sharpile leiba ja wäid oma naesele pannkoakisid. Parast lähleb ta Viriani ja Christo s'heri juurde ja naerab ja lobiseb nendega.]

Larkeon [on kannutäie keewa weega keemist lagari tümid.]

15. etendus

Endised. Larkeon.

Larkeon [wüb kannu mrs. Sharpile.]

Ma ei leidnud Stasiat. Sääb lubasin ma enesele armulikult kuurna mett oma käega wõtta.

Mrs. Sharpe [teda järeldaimates] Tänan

wäga!

Mrs. de Hooley on sellele teelauul üginemid.]

Mrs. Fompkins. On see see nleit, mille teie
õde õmbles?

Mrs. de Hooley. Ja muidugi.

Mrs. Fompkins. Te peate mulle tema aadressi
andma. [Mõlemad kõnelevad tusa edasi.]

Mrs. Sharpe [Samuelis ile teetassid ulataades]

Wabandage, et ma teid oodata laossein.

Samuelis [wõtab tassi.] Tänan! [Kõneleb

Sarkeemiga.]

Stasia [ilmub keskusse pääl.]

Ühtendus

Enclised. Stasia.

Stasia [Mrs. Sharpele] Kas ma wain teie
ga rääkida?

Mrs. Sharpe [ulatab Mrs. Fompkinsile teed
ja lähub siis Stasia juurde nusse ligi, kus
nad üksteisega rääkivad.]

Mrs. Fompkins [Mrs. Sarkeemi palunud,
talle wälja kuisin! tuma. See lähub
klawessi juurde, kus waljuhki naeretakse

ja toob säält tald'ronu leiva ja väiga.]

Samuels [on pahemale poole ette läinud.]

Knight [lignub temale.]

Knight. Midge õige, Samuels, mis siis teie hobedakarwandusest Iirimaal on saanud?

Samuels. Kas teie veel usunikunis saada tahaksite?

Knight. Ei ole ta siis häa?

Samuels. Kui hobeda karwandus - [lõisb sõrmedega nipsu] aga kui meierei - sääl võiks saada temast häa ettevõtte kapitali jaoks.

Knight. Kui meierei?

Samuels. Saitse õige esmaspäev minuga sirma ja waadake järle see asi.

Knight. Plus, saab tehtud.

Samuels. Häa, tulli asjaajajaga, kõige meega sisseselletega.

Mrs. Sharpe [tuleb ette.] Palun - tiid kõiki!

Knight [pääravad Mrs Sharpe poole.]

Mrs. Sharpe õhise krite - [Stasiale] sa

valmis kige wäljus -

Stacia [awab keemuruse ja seisab kuulata -
des näri käerana küljes.]

Mrs. Sharpe [saladuslikelt.] Miss Kite tu-
leb praegu trepist alla. Kuidas peame
teda wastu wõtma?

Mrs. Tompkins. Mis pära - kuidas nii?

Mrs. Sharpe. See ei ole enam en dine miss
Kite, keda me siiasaadix tundsin.

See on uus miss Kite. Aga Stacia üt-
leb: üks kahyatu hitaritaps, perunide

juuks tega. [Uleübliline inestus. Waikus.]

Major [näega lüüa pikta lüües]. Mis mi-
nusse puutub - mille meeldib ta wõnda
kindlasti parasiini.

Mrs. Tompkins [naerab.] Ma annan, meile
kõigile.

Mrs. Sharpe. Ta on küll wist hirmus nemi-
line, waesinene. Meie peame seda tolle ker-
geks tegema.

Mrs. Tompkins. Ma tahan talle ta terve
inimese meistuse pärast õune soowida.

Mrs. Hurley. Ma usun, me väiksimine talle rahuliku südamega ütelda, et see munnadatus talle kasuks on.

Larveem. Siinse munnade järel ja ärge ütlege mitte midagi.

Samuels. Kindlasti ainukene õige tee. Sa on õnnetundeline naesterahvas. Sa saab sellest juba aru.

Stasia. Ma usun, ma tunnain ust näivat.

[Pant kes kusse kinni.]

Mrs. Sharpe Stasiata. Jäine läbi söögitoa!

Stasia [läheb pahemale poole ära ja paneb unse oma järel kinni.]

17. etendus.

Endised ümber Stasiata

Mrs. Sharpe [lipsab jälle oma kohale.] So

Samuels [Knightile] Sa saab väiksimise eest meile tänuks olla olema kui kõige munn eest, mis me temale ütelda väiksimine.

Majer. Me väime ka nõnda tema vastu kenad olla. Me näitame talle -

Miss Kite [Ahtsalt rüües, rahvatants kee-
nalis eks larmeks muutunud kuid ilus;
tema puum, vähe kallisegane juuks on
keerelt lahm soetud. Tuleb keerkelt.]

18. etendus

Ündised. Miss Kite.

[Selleskond, on ennast mitmesse salva
jantunud ja teeb nii, nagu ajaks nad
paarivüsi elavalt juttu. Mrs. Sampson
Mrs. Hooleyga rüües üle; Knight Samu-
elsiga meierei üle; Larcom kirjutuse-
laia juures Vivianiga; major Christophe-
riga kursti üle. Mrs. Sharpe on heelega
talana juures tegev.]

Major [kelle hääl teiste jutust üle kõlab]

Mida ma aga Raffaeli kohta ütlesin
pean, on - [teeb, nagu näeks ta nüüd al-
les miss Kite't ja peatab.]

Mrs. Sharpe [tõuseb üles läheb miss Kitele
vastu ja suudleb teda.] Rõõmustan väga,
et te tulite.

Mrs. Hooley [kes sääl kõval seisab.] See

paandusite meid õige -

Mrs. Sampkins [oma tooli päält.] See ei oleks
meie väikseltselt õhtut ära jääda tohtinud.

Miss Kite [hirmu pärast pool sumud, väri-
sewa häällega.] Ma tänan teid. Ma kardan
aga et minu seltskond täna - [peaaegu
ümber kukkumas.]

Majors [temale tooli andes.] Kas te ei tahaks
istuda?

Miss Kite [kes näitelava keskpunkti sei-
sab, viivitab ja vaatab ümber.] Ma tänan
teid. Ma -

Sarkem [aimab tema seewi, unda nägu
nii paljus kui võimalik seltskonna poolt
ära peevata. Sünnab ruttu selitava luutu-
sega majarile, kes kohe arm saab ja naera-
tab ühe leentooli kamina juurde.] Kas
te ei tahaks parem tule lähedale istuda?

Miss Kite [rutulise, tämlinuse pilguga.] Ma
tänan teid. Ma ei tea, kas see ainult ette-
kujutus on aga mulle näib tänane päe-
rast läinud väetuse vihe olevat. [Istub.]

Knight [toob ühe jalapingi ja ütles miss Kitele.] Sa, me peame kõik väga ettevaatlikud olema.

Miss Kite [pöörab naeratades tema poole.]

Christopher [on teda käigega mis sinna juurde käib, kandikuid toomud.] Punnis või piima?

Miss Kite, See on te väga lahe. [Wärske wate kättega endale ülatades, pillab piima maha.] Ma palun wabandust. Ma olen nii kohmetu.

Christopher [püüab tal rüüdi oma tasku-
vätiaga ära.] Ei ole nähagi. Oma kõmbel oli see ainult piim.

Samuels [toob taldriku koojixestega.]

Katsuge parem siin neid. [Knighti poole pöörates, oma juttu edasi jatkates.] Üks väike kitsuwiipaline raudtee awaks terve maanurga.

Miss Kite [wõtab tänuliku naeratusega ühe tüki.]

Stacia [on pahem. poolt wärske pannkoo-

videga sisse tulnud.]

19. etendus

Endised. Stasia.

Vriian [toob miss Kitele taldrinu pääl
üle wäärke kooqi, paneb taldrinu tooli
käsipuru pääle ja sosistab miss Kite
juurde alia kumardades.] See näete nii
ilus wälja!

Miss Kite [waatab üles, ei suuda rääkida,
tõmbab Vriiani enese ligi ja suudleb teda.]

Vriian [vastab seda suudlust ja lipsab ära.]

Miss Kite. See olet kõik nii lahked minu
vastu, ma - [pisarad tulewad silma, wõtab
tasurüüti wälja.]

[Sõltuvalt teib nagu ei paarsata seda
tähele. Argajalt muretus ja sosistamine,
aga nähtakse waiwa et tena seisukorda
kergitada. Kõneldakse nagu ennegi mer-
des ja edasi tagasi liinudes. Christopher
kõneldab jälle Vriianiga kirjutuse laua
juures. Samuels ja Knight kõneldavad pahe-
mal pool seistes üksteisega; majar asub
Mrs Sharpi an umia platsil

nende juurde. Mrs. Sharpe on oma platsil
teelanu juures, Mrs. Hooley, Mrs. Tompkins
ja Sarah on salgastena kõrval Stasia
teel pahem. poole wälja minemas.]

Samuel [tõstab korraga käe.] Kumbake!
[Kõhuselt mulitsalt kõlab, esiti nõrgalt,
siis paisudes, laulmine Sõnad on uhes
wõeras keeles, aga see magus hääl täidab
wäikest tuba igasewate, südant wapuratawate
toonidega.]

[Stasia on seisma jäänud. Miss Kite kui-
watab oma pisaraid. Kõik näed hülgawad.]

Mrs. Sharpe [waheaja järele Christopherile]
Palun, awage akna. [Damedile] On teil mi-
dagi selle wastu? On teil midagi selle
wastu, miss Kite?

Damed [wastawad.] Ei, palun, ja, palun.

Christopher [awab akna, laul. kõlab tugewa-
mini.]

Mrs. Sharpe Kes see on?

Christopher [waatab aknast wälja.] Ei ole
kedagi näha.

Mrs. Sharpe. Mitte kedagi?

Christopher. Mina ei näe kedagi.

Majer. See peab kusagil teises nultsas olema.
[Laul karkub ja kaub.]

Christopher [paneb akna kinni]

Mrs. Sharpe. See kõlas nagu lapse hääl.

Christopher. Minu meelest oli see naesterah-
wa hääl.

Virian. Kuulge! Ma kuulen teda jälle.

Mrs. Sharpe. Ta on juba eemal.

Samuels. Wist küll möni kerjus. Waene-
kene.

Kõik [kuulatawad, aknapeole pöördult. -
Keskuse awaneb.]

Wärras [seisab nagu sissijuhatus, unne
pääl, kübari ja keppi käes.]

20. stendus.

Endised. Wärras.

[Keegi, pääle Stasia ei näe wöerast. See
annab Stasia'le märku, tüdruk wärsib.

Hääl kangukes kaub. Wärras paneb kü-
bara ja kepi kõrwale.]

Mrs. Sharpe [pöörab ümber ja näeb wõrast.]
Ah! [Sähub tema poole naeratades.] See tu-
lete pidu lõpuks.

Wõrras [naeratades] See on kõige para-
jam aeg, sest et sõbrad siis inimeste wastu
kõige soepraad. on.

Mrs. Sharpe. Ma kartsin juba. [Peatab ko-
gedes.]

Wõrras. Teie kartsite?

Küik teised [on jälle jutunajamises.]

Miss Kite [jääb üksi oma tle istuma.]

Mrs. Sharpe. Te teate, kui te tulite, ütlesite
mulle, et teie rändaja olete.

Wõrras. See kard olin ma wõrras - minu d
aga sõber.

Mrs. Sharpe. Ja. Aga ka sõpru wõib kas-
tada.

Wõrras. O ei. Tõsisid sõpru ei kastada
ialgi. Need on inimesed ja alati meie keskel.

Mrs. Sharpe [waatab talle otsa.]

Mrs. Sharpe ja Wõrras [suisawad kerkel.]

Mrs. Hooley, majas ja Mrs. Tompkins sei-

sawad salgas laua ja puhvete wahel.
Lurkern ja Knigt - esiti Samuelsiga -
 seisawad es pahemal pool. Christopher
 ja Brian kirjutus laua juures. Stasia
 jääb pahemale poole seisma.]

Samuels [lähetub mrs. Sharple ja wõirale
 ulatab mrs. Sharple kätte.] Mul on veel
 paar kirja kirjutada, enne kui post ära
 läheb. [Annab mrs. Sharple kätte, pöörab
 siis wõira poole.] Ega te juhtumise kum-
 bel kindlat kapitali panipaiksa ei otsi?
 [Käärab.] Mina muudan nimelt oma hõbe-
 da kaewanduse papajasti piimatalitu-
 seks umber.

Wõiras. Peate te seda kasulikumaks?

Samuels. Ja muidugi. Ehk ma küll
 arwatawasti seks teinud mäe kaewandu-
 sest rohkem raha - ilma tieta! See
 härra mrs. Sharpe, [seisawad üsna laua
ligi] mäistab waest kuradit kõige suur-
 rema pillarnisele arwatele da. Oma hää-
 nime, oma sugurakwa aini pärast.

Ked on arjad, mis wäga palju raha maksavad.

Wäöras. See on juudi kokus, seadust õpetada. Kas teie enam sõnu ei mäleta: „Ja teie peate mul üks preestrilik kuning-riik ja üks puhas rahwas olema!“ Üli-kallis pärandus, kui ta ka, nagu teie ütlete, kallis alshoida on.

Mrs. Sharpe [on teid sisse kallanud.]

Stasia [wütab selle ühes biswitide tald-riikuga wäörale.]

Wäöras [wütab need tämliku naeratusega-sööb ja juob.]

Stasia [wütab.]

Wäöras [on ainult ühe rüütäie ja ühe lõuwa wõtmed, ja tassi Stasiak tagasi andmed.]

Samuels. Tällegeniseni.

Wäöras [Samuelsi wäljasirutatud kätt haarates.] Tällegeniseni.

Samuels [täheb keskelt ära.]

Stasia [pahemalt poolt ära.]

21. etendus.

Endised ilma. Summelis ja Stasiõita

Mrs. Hooley [seisab taga pakenal pool ja kõnleb Sarveemiga, Knight, Christoph ja Vianiga klaveri juures. Miss Kite oma tooli pääl kamina juures. Mrs. Sharpe seisab teelaua juures ja seab tassisid kandiku pääle, wõlutewahel Mrs. Hooley ja Sarveemiga kõneldes.]

Kajor. Ka meie peame lahutama Mrs. Sharpe.

Mrs. Sharpe [tahab wastata.]

Kajor [ei lasi teda sõna wõtta.] Mrs. Simpkins arwab üs väike õhtusõök - [pöörab oma naise poole, naeratawaid üstisile wastu.] restorinis ja tagajärele trater, oleks tänase teuda õhtupoolisule kõige parem lõpp. [Tatab Mrs. Simpkinsi Mrs. Sharpe juurde seisma ja astub ise wõõrale lähemale.] Mul on Mrs. Simpkinsi poolt käsk teid paluda, et te meiega ühes tuleksite.

Wäras Siis kummita ja wanaõna. naris

on küllant kolm on viifjand!

Majer. See kofita see ei käi. Meie peame teile ütleva, mu härra, et teie see öite, kes ilma ei ta ise teadis meid meest jalle üksteise juunde jultis.

Wõõras [lõõb kuulatama]

Majer [waatab ümber, sunnitud hääl.]

Mrs. Tomprins ja mina - meie ei seismud -
ome kui teie tulite - mitte - mitte ükstei -
saga nii hääl jalal - nagu - nagu see
wähest paistis. [Waatab wõõrale otsa,
kuuld selle tuisis, rahulikus näos ei ole
midagi näha.] See oli minu süü, minu
süü.

Wõõras [naeratades]. See on alati, meie
süü.

Majer [naerab pilguga naise poole.]

Naered on nagu lapsed, muud midagi,
kui lapsed. [Waidawoit.] Mäinord
ehk natukene tülikad. Aga üns gentle -
man ei peaks ilma usgi ümüstama,
nemidega õrnelt ümber käia.

Wõõras [pausib oma käe majori käe
pääle.] Ja ta ei peaks näki oma ar-
muvõimeldid selgi unustama, ka kui-
gi Capsikumaid mitte - oma enese
pärast.

Majori [vaatab taile otsa.]

Wõõras [naeratab.]

[Sühise pause.]

Mrs. Tompkins [tuleb mõlemate juurde.]

Kuid tuleb praegu meelde, John, [hüüab
majori kaelasideme ääri.] Kas see on
Viriani ei naava, kui me üksi wälja
läheme?

Majori [vaatab klaveri juures seiswa selga
poole.] Ma ei usu mitte.

Mrs. Tompkins [naeratab.] Itäib olla, mitte
aga ta wõiks süsgi selle üle pahane olla,
kui me teda wälimalt ei kutsu.

Majori. Waatame äige, kuidas lugu on.

[Sähel klaveri juurde.]

Mrs. Tompkins [wõõrale.] Teie tulite ometi
ihes?

Wäras [narratades.] Teie peate küll
üle annustajaga leppida katsuna.

Mrs. Tompkins. Punnistate teie nii awa-
likult ennast na selle samaseks? [Päsi-
semalt]. Ma tahan teid. See on naesele
sagedasti väga kasulik, kui tal annustaja
on - [waatab narratades tema poole üles.]
keegi, kes temast hästi mõtleb, kes temast-
kõige paremat ootab.

Wäras. Kas näete, mina tundsin teid.

Mrs. Tompkins. Ma tahan loota, mitte
kõin endine aeg. Meie, naesed, unustame
nii sagedasti, et see meil esõigus on,
parimpeal olla - kannatlikum pool.
Teie, muhed, olete mu hääd eluad -
[naerab] kui mere ainult ikka selle päe-
le mõtleksime, et teie muud midagi
ei ole, kui - suured poisid.

Wäras. Ah ja. Some inimese sugu, mis
ta siis muud on kui naese laps - kes
armastuse järelde jääneb.

Majori [tuleb tagasi.] Kõin narraas. Siin-
nil toredasti. Maar Christopher ootab

ainult meie luba, et Viriani täna õhtu
söögile paluda.

Mrs. Sampkins. Ja sina andsid?

Majur. See sündis ju nii imelihti kok-
ku.

Mrs. Sampkins [pool rõõmsalt, pool mure-
ralt] Sa tead ju, et tal mitte penni raha
ei ole.

Majur. Ohoo, ta näitas mulle tõhkeni
viiekskümmend naela päale. On kans
pilti kuu juuresul ära müümisel!

Mrs. Sampkins [naerab ja kehatab õlga-
sid.] Hää küll. [Wääras.] Teie ei taha
siis mitte ühes tulla?

Wääras. Pange minu asemel tühi tool
kuna värde.

Majur. Seda me teeme. Teie peate meie
külahine olema, kui mitte ihuliseult,
siis ameti waimus. Tällenägemiseni!

Wääras. Tällenägemiseni! See on õige
lõemusat õhtut!

Majur [Cäheb kesmise poole.]

Mrs. Tompkins [ei järgne kõne.]

Majar [jäab seisma ja ostab teda.]

Mrs. Tompkins [silmad võõra poole pöördud]

See on isäraline. Ma mäletan teid nii hästi -
aga kunagi ei olega - ega võhta. Just
nagu oleksime meie inimeste ega - me -
näes kokku puutunud.

Wõõras. Hüpaljagi chus on menägu. Sa
see on nii ilus, sõpradega meenäes kok-
ku saada!

Mrs. Tompkins [lühub majarile järel - see
arvab talle ukse - ta pöörab veel ümber,
heidab veel viimase pilgu võõra pää-
le - siis kerkelt ära.]

22. etendus.

Endised ilma majarita ja Mrs. Tompkinsita
Larkem [kes Mrs. Hooley Mrs. Sharpe
juurde jätab, tuleb võõra juurde, naerata-
des.] Mul on üks kanake teiega katku-
da, mu härra. Teie ei olnud mitte minu
etendusel?

Wõõras. Peate te seda nii kindlasti?

Sarkcom. Te ei taha ometi sullega ütelda, et te maksimud olete?

Wööras [narratades] Arvate, et asi seda väärt ei oleks olnud?

Sarkcom [raputab pääd.] Seda mitte! Sõni see asi oli teie mõte. Ma olen teie pääle ikka kui seltsimehe pääle waadand.

Wööras [paneb oma käe Sarkcomi äla pääle ja waatab talle otsa.] Seda saan ma endale alati - ununimeneks pidama.

Sarkcom [wõtab taskuraamatu ja tindisule wälja ja kirjutab.] Igal ajal, kus see ka iganes on, tulge aga ja teie peate omale platsi saama. Annab wöörale oma kaardi, pistab raamatu ja sulle jälle tasku. Ma aruan, et teie ialgi minu pärast häbenema ei pea. Kalja - aga mitte tuurust! See on minu juhtsona.

Wööras. Teie ei wäiks paremat teida.

Mrs Sharpe [tal ab kandinime teinõunulega

J. n. e. wälja kanda.]

Sarkcum Kas mina ei võiks neid alla kanda?

Mrs Sharpe. Võh, see on —

Sarkcum [wätub nandimise tõnaljalaga pahem. tiwukse poole lahti, wäljast ümber pöördes.] Arge unustage igal ajal-igas kohas.

Wõõras [naeratades.] Ma tõnne teid, seltäi-mees.

Sarkcum [pahemalt poole ära.]

23. etendus.

Endised ilma Sarkcumita.

Mrs Sharpe [on kõige asjade kordasead-misega ametis.]

Wõõras [on kamina lähedale seisma jäänud.]

Mrs de Hovley [astub wõõra juurde.] Muu-tawad teid naesterahwaste riided?

Wõõras [naeratades.] Mis pärast mitte?

Naesterahwad on ju meie jaoks nii täht-sad, ja naesterahwaste riided nii tähtsad —

meesteraknaste jaoks.

Mrs. Hooley [näeb] Mis te sellest arvate?
Mina öde - ta tahaks häärnilega õmb-
lejaks hakata.

Mrs. Sharpe [lähel pahemale poole ära,
jätab uuse lahti.]

24. etendus.

Endised ilma Mrs. Sharpeta

Mrs. Hooley. See on tema esimene katse.
Muldib ta teile?

Wõõras. Ja sünnib teile hästi.

Mrs. Hooley. Ma rõõmustassin nii väga,
kui asi tal õnnestaks - laste pärast. Ma
pean neid nagu oma lasteks. [Süüel
toonil. Meie laste ta naased olime miletsad
lõunakesed.

Wõõras. Ja vanemateta lapsi on nii
palju.

Mrs. Hooley [näeb]. Teie peate neid kor-
ra waatama - neid minu lapsi -

Wõõras. Ühel päeval tulen ma. Seda tõotan
ma teile.

Mrs. Hooley. [lähel keemuruse poole, pöörab veel
kerd ümber.] Arge aga ära unustage!

Wõõras. Ühel päeval. Ma tõotan seda teile!

Mrs. Hooley [keskelt ära.]

25. etendus.

Endised ilma Mrs. Hooleyta

Wõõras [pöörab ennast.]

Miss Kite [on üles tüksnud.] Teie näete, ma
olen edewaks läinud. Peate mind inka veel
ilusaks?

Wõõras. Ma peen teid ilusaks.

Miss Kite [astub lähemale.] Ma mäistan.
Kõik inimesed on ilusad. Paljud teevad
endid ise ineks.

Wõõras. Kõik inimesed on ilusad. Ainult
mõned on ilusamad kui teised. Ja need
peaksivad ka hõlpsamad olema, sest et
nad rohkem on saanud, et rohkem
pakkuda suudaksivad.

Miss Kite [naeratades.] Ja mis suguste
seksa mina käin?

Wõõras [naeratab ka.] Teie peegel üt-

leb seda teide

Miss Kite [waatab talle otsa.] See on ise-
äralik, teie hääl kutsub minu mälestuse
inna ühe ja selle sama pildi ette: ma
näen ennast kui väinart last, kuidas
ma kamina ees istun ja tulele küsi-
musi ette panen. [Pöörab mõteldes
pääd.] Ma näen iseenest sääl istu-
wat ---

Wõõras. Väine mõttes näake oli väga
ilus.

Miss Kite [annab talle kätt, lihub vai-
kides keskmise poole, pöörab veel
kord ümber, naeratab siis ära.]

26. stendus

Endised ilma miss Kitea.

[Knight ja puutpaar on jutujamisel
tähenemud.]

Knight [tuleb ette.] Teie ei ole veel su-
gugi minu näe pilti waadanud!

Wõõras [pöörab ümber.] Ku ta waimis

Knight Peaegu. Ma tahaksin tõesti,

et te teda korras waataksite.

Christopher [naerab] Meie riidleme
juba hinna pärast. Peie peate wah-
kohtunisk olema.

Knight. Ma tahan temale marcota, mis
see pilt mulle wäärt on. See on äri.

Christopher. Ja tahab mulle - [naerab]
ma ei taha mitte ütelda, enam anda,
kui ta wäärt on, aga enam, kui ma
ialgi kellegi teise käest ta eest wäiksin
saada. Seda ei wõi ma sineti vastu
wõtta! See oleks ju -

Wõõras. Kingitus. Ja üksi mees ei wõi
teise käest kingitust vastu wõtta, kui
ainult sõbra käest [Pause]

Christopher. Ja on minu sõber - [paneb
oma käe ümber manamehe õlgade.] -
armas sõber. Aga just sellepärast ei
sunda ma seda mõtet ära kannatada,
et ma teda oma kasuks tarwitan.

Knight. Kes tarwitab oma kasuks? Mina
tean, mis ma teen. Mina ei ole kellegi

viidikaupleja. Mina olen kunstiausta-
ja. Ma olen alati soovitud kunsti hääns
midaagi teha. Ma tahaks pärast poole
selleja riihelda, et mina teid olen leid-
nud.

Christopher [naerab.] Mis sääl niid
teha?

Wõõras. Teil on ju üks äriosa mis. Ja
äriarjus, kui üks ci tea, mis ta tegema
peab - [naeratades] näete, ma tean se-
da kõike - jätab ta asju teise hooleks -
see peab otsustama. [Pöörab Viriani
poole.] Kuidas peab hind olema? Nii,
nagu wõõras wõõrale maksab - wõi
kingitus, mida meie ainult nende kättest
wastu wõtta tohime, keda me armasta-
me?

Virian [tuleb ette, ulatab Kingi tile mõ-
lemad käed.] Ja. Kõige ta kingitus!
[Waatab naeratades talle silma ja
sundib teda.]

Kingit [on wõhunud. Pisarad tulewad

talle silma. Ja pööreb enda ära. Wähe
 aja pärast üliõla wääralt.] Tahaksin
 näinulega, et te teda korras, waataksi-
 te, kui teil aega on. In peenikene töö.
 [Tasemaks jäädes ja päidlega Christo-
 pheri poole lähendades; Wärride pro-
 cest inetaoline - päris inetaoline. [Sä-
 hel keskest ära.]

27. atendus.

Õudised ilma Knightita, sus Stasia
Christopher [waatab kahtise unse poole,
 kuhu wana Knight kadunud] Kuudas
 inimesi omati walesti hinnata wäib.
 Minna pidasin teda esitsa inka
 ühiks halvaks inimeseks. [Naerab]
Wääras [naeritades], „Kuusti ülesanne
 on, iludust, mis igäikes pitub, nähta-
 wale tuma.“

Christopher [paab käe Viriani ümber
 ja tõmbab enda ligi.] Meie tahame
 nääd luma - ineskäik, kas see midagi
 sisse toob wäi ei. Me oleme kõik ühes-

koos läbi rääkimise, meid ei niikuta
ningi asi rööpast välja - meie oleme
kõige pääle ette valmistatud - ka wae-
suse pääle.

Wõõras. Ah! See on see saladus! See ei
ole mitte wassus, see on hirm wassuse-
est, mis armastuse ära tõrjub.

[Süline wäheae]

Stacia [paumalt poolt]

Christopher [sirutab wõõrale käe] bla-
ge hästi. Ma olen rõõmus, et te tulite.
Mul on wõimata teile ütelda, mis te
kõik minu hääks olete teinud. Ma
soowin, me wõiksime seda teile
tegudega tasuda.

Wõõras. Tahate seda? [Seisab nende
wahel, paneb käed mõlemate pääle]

Andke mulle tõotus, et te üksteist
alati armastada tahate.

[Udu tiheneb. Wulgus, mis waevalt
läbi akna tungib, on nõrk ja kollane]

Christopher ja Vinian [lähewad kesk-

ukse poole. Pööravad veel kurd pilgu
wäöra poole, kelle nägu nende poole
on käänatud. Siis lähewad nad naera-
tades keskest wälja.]

28. etendus.

Wäöras. Stasia.

Stasia [läheb puhweti juurde, awab
selle, wõtab laudlina wälja.] Inka veel
on udune.

Wäöras [astub tema ette ja waatab talle otsa.]

Ma näen sinist taewast ja päikese paistet.

Stasia [laseb laudlina kukkuda ja hank-
kab tema kaelast kinni.] Ah, see oli siin
niisugune wirwarri, enne kui te tulite -
kõik - terve see elu! Ma ei mõistnud
edasi ega tagasi!

Wäöras. Neid on palju - kes seda ei mõista.

Stasia [inka veel, käed tema kaela ümber.]

Ta elu on ometi nii ilus! [Kell kamina
simsi pääl lööb poolt tundi - kaks pausku.

Stasia laseb käed lahti.] Kuudas aeg len-
dab! [Tahab laudlina maast üles wõtta.]

Wõõras [toetab teda.] Ma tahaksin sinult midagi paluda. Tule minuga kuni ukse-
ni. Sumalagajätmine on ülearune kurvas-
tus. Sa mind wainsest oma teed minna.
Pane uks tasakesi minu taga kinni.

Stasia [wainne walu wõtab tema wõimust.]
Teie peate minema?

Wõõras. Ja mina olen teenija. Ka minul on
omad käsud.

Stasia [sunrib ennast rahule, wõtab pi-
sarad naeratuse taha ja sirutab talle
käe wastu.] See oli nii häa teist- et te tulite.

Wõõras [wõtab ta kaenlasse.] Ma tulin,
sest et sa mind hüüdsid. [Läheb läbi
lahtijääwa keskkuse maja ukse poole.]

Stasia [läheb temaga kuni kaja uk-
seni ja awab selle. Wõõras ei pööra oma
nägu enam tagasi. Stasia seisab, uk-
se käeraud pees niikaua kuni ta tei-
sele poole uduist platsi tema silmist
kadunud on. Siis paneb ta ukse tasakesi
kinni, tuleb pikkanisi wainseesse tuppa]

tagasi, lähleb laava juurde ja silkitab laud-
 lina siledaks. Tõa uks on lahti jäänud.
 Kõja ukse kohast aknast peab uks päi-
 keseküür wargelt sisse ja langeb wiltu
 üle toa. Kui Stasia ümber waatab, näeb
 ta teda. Ta lähleb päikeseküür sisse, si-
 ritab mõlemad käed wälja ja tõstab
 näw üles, nõnda et tema nägu päikeseküür
 walguses ujub ja säden dawad kiired tema
 huuli surdlewad. Nõnda seisab ta natu-
 rone aega. Siis wõtab ta laudlina ja
 lähleb sellega pahem. poolt uksest wälja.
 Tema näw ilme on inimene oma, kellega
 armastus ise on kõnelnud.]

[Kaitelawa jääb tühjaks. Päikeseküür
 langeb ühe hiatsintide waasi pääle laiki-
 wast mahagonipuuist laual ja ärakulu-
 nud põrandawaiba pääle.]

[Eesriie langeb pikkamisi.]

